

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

POKREVNÍ POSELSTVÍ

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

POKREVNÍ POSELSTVÍ

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

POKREVNÍ POSELSTVÍ

Copyright © Jiří Dittrich, 2020

Illustration © Žaneta Kortusová, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-953-9 (print)

ISBN 978-80-7557-870-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-871-6 (mobi)

ISBN 978-80-7557-872-3 (pdf)

Kapitola 1

Mé myšlenky nad nočním městem

Jako by to bylo teprve několik dnů, co jsem se loučil se svými rodiči, Alicí a Tylerem. *Nechce se mi vůbec věřit, že je to už celých devět týdnů.* Neustále jsem měl celou tu situaci před očima. I po takové době.

Je mi jedno, cos řekl, já budu brečet, kdykoli se mi zachce, vykřikla tenkrát Alice. Ozvěna jejího hlasu jako by stále neodezněla.

Vrátili jsme se do Říše právě včas. Informace o našem odjezdu do světa nahoru se totiž začala velmi rychle šířit. Nepřišli jsme na to, jak se to dostalo ven, ale usoudil jsem, že se o to postaral Nikolas – zvěd, který po našem odjezdu zůstal v paláci. To už ovšem nebylo důležité. Důležité bylo, abych, až se tato informace dostane k Zekovi, byl už zpět.

Co se týkalo Nikolase, palác jsme prohledali – zřejmě se opravdu vrátil k Zekovi.

Po našem příjezdu jsme s Nowelem neotáleli, a ještě tu noc vzbudili Veronicu, abychom ji mohli informovat o sudbě, která byla podle Zekova služebníka uvalena na náš rod. Ale jelikož jsme jí i řekli, že si tím nemůžeme být stoprocentně jisti, Veronica mě podrobila zkoušce – jestli se to tak dalo nazývat. Vzala mě k meditační tůni, posadila se naproti mně, vzala mě za ruce, a sama sebe uvedla do jakéhosi transu. Když po několika minutách otevřela oči, ani nemusela nic říkat. Kletba byla skutečná.

„Snažila jsem se svou mysl ponořit co nejhlouběji do tvé moci a tvé podstaty, Alexi,“ řekla tenkrát. „Je tam. Cítím to pouto, které tebe a tvého bratra váže. Ale nedivím se, že jsem si toho dřív nevšimla. Je to pohřbené opravdu velmi hluboko.“

Hned nato jsme jí s Nowelem sdělili náš plán. A to ten, že bych pomocí transu u meditační tůně mohl s Veroničinou pomocí vyhledávat vzpomínky, které na mě přeneslo Srdce. A že díky nim by se nám mohlo podařit zjistit, kdy a jakým způsobem přesně byla kletba vykonána. A Veronica potvrdila, že kdyby se nám to povedlo, možná by dokázala onu sudbu zvrátit. Dohodli jsme se tedy, že jednou za dva dny budu navštěvovat meditační tůň.

Po několika prvních návštěvách se nám v tom podařilo s Veronicou najít systém. Vypadalo to totiž, že za jednu návštěvu jsem schopný probudit vzpomínky zesnulých čtyřicet až padesát let zpátky. Také jsme přišli na to, že pokud se soustředím na určitá slova, všechny vzpomínky, které se s konkrétním slovem spojují, vyplavou na povrch. Já se tedy výhradně soustředil na slova *sudba, kletba, dvojčata*.

A tak jsem většinu svého času trávil potápěním se do vzpomínek mých předků. Byl to zvláštní pocit – sledovat životy lidí, kteří už tu nebyli, zažívat jejich všední starosti, radost, smutek a mnoho dalšího, čeho je lidský život plný. Všechno to sice bylo zrychlené, ale v mé hlavě mi to tak nepřišlo. Opravdu jsem věřil tomu, že jsem s tím určitým člověkem, jehož vzpomínky jsem v sobě probudil, prožil celý život.

Po probuzení z transu jsem pak potřeboval aspoň den, aby můj mozek protřídil vzpomínky na mé a ty cizí. Ty, které nebyly mé – pokud jsem je nepotřeboval – můj mozek nakonec vypudil.

Devět týdnů prohledávám vzpomínky svých předků. Dostal jsem se už téměř patnáct set let do historie. Ale zatím jsem o sudbě nenašel nic důležitého. Občas příběh o jejím vzniku někdo převyprávěl – ale jen tak, jak ho znal Nowel. Naše Říše

však žije v podzemí už víc jak šest tisíc let. Ještě toho zbývá hodně k prozkoumání. Takové myšlenky se mi honily hlavou, zatímco jsem stál na terase čelní věže paláce. Místnost za mnou plnila obrazy většiny dřívějších vládců, včetně Seleny – mé matky.

Ani jsem nevěděl, proč přesně jsem se tam rozhodl uprostřed noci vydat. Ale poté, co jsem se snažil více jak dvě hodiny usnout, a z věčného převalování mě už bolelo celé tělo, jsem zkrátka vstal a šel. Společnost na cestě mi dělalo jen pár umírajících plamíneků, které kmitaly v plechových talířích v chodbách paláce.

Došel jsem tedy na vrchol věže, prošel místností plně obrazů a zastavil se až u zábradlí terasy. O to jsem se opřel a hleděl na noční město mé Říše. Nebýt stříbrného svitu Srdce, moc bych toho neviděl. Většina obyvatel se už uklidila ke spánku, tudíž se domy i celé ulice propadly do tmy. Jediné, co město před úplnou tmou chránilo, bylo krom Srdce několik známek po ohni. Těch několik více výrazných patřilo čtyřem tréninkovým táborům, jelikož tam se většinou oheň udržoval přes noc.

Takový klid, pomyslel jsem si a zvedl pohled od ulic města k jeho hranici nahoře nad údolím. Stále jsem si totiž nemohl zvyknout na to, že kolem celého údolí vidím vysokou a mohutnou zeď. Její rekonstrukci jsem nařídil jen pár dní poté, co jsem se vrátil od rodičů. Mluvilo se o tom už delší dobu, ale až po mém návratu jsem se donutil k tomu uvědomit si, že když nechám zrekonstruovat hranici města, nejen že nám to poskytne větší bezpečí, ale budeme mít mnohem lepší přehled o tom, kdo a kdy město opouští, či naopak – kdo do něj proniká. Marcel – hlavní architekt města – navíc přišel se skvělým nápadem. Do stavebního materiálu přimíchat semena rostliny *Sanvia Kanabis* neboli *Harmoni*, jediné rostliny, která je schopná různými způsoby blokovat naše schopnosti.

Když se nechala zeď vystavět, vládci země nechali semena vyklíčit, tudíž ve finále byl výsledek takový, že Harmoni prorostla celou zdí, čímž se stala stavba alespoň zčásti imunní vůči silám vládců země.

Harmoni. Od kontaktu s ní ve světě nahoře jsem měl k této rostlině určitý druh respektu. Nebo strachu? Možná oboje. Každopádně od té doby, co zmizel celý žok semen této rostliny, nechal jsem její zásoby dvakrát lépe hlídat. *I když to možná nemá moc cenu. Zek Harmoni už měl a má. Ovšem stále jí máme víc.*

Také jsem si nechal vysvětlit pár věcí, které se týkaly Gravia – kovu, jehož výpary při tavení blokují vliv Harmoni.

Zeď kolem města ale nebyla jediná novinka, se kterou jsem po svém návratu přišel. Rozhodl jsem se totiž, že je načase začít hledat odpovědi na některé moje otázky. A že jich tedy bylo.

Proč ovládám Navitas a jak to, že jsem ho aktivoval jako první z elementů, když by to nemělo být teoreticky vůbec možné? Jaká tajemství, co se týče naší síly, může Zek znát? Proč mi Nowel tvrdí, že je tak slabý, když to není vůbec pravda? Kdy a jak se samotný Zek dozvěděl o sudbě, která nás dva váže? A co ta tajemná vzpomínka, která mě ve světě nahoře schvátla? Ta o dvou mužích dvojčatech, kteří oba zemřeli, když ten jeden druhého zabil? To přece nemohla být náhoda, že se mi vyjevila jen tak krátkou dobu před tím, než jsem se o sudbě dozvěděl. Bylo to něco jako varování. Jinak si to vysvětlit nedokážu. Ale jak je to možné?

Chtěl jsem to vzít ale postupně, tudíž jsem se rozhodl, že krom pátrání po sudbě ve vzpomínkách budu pátrat i po tajemství Navitas a jeho aktivaci. Proto jsem poprosil Reeda – otce Abby, aby nám propůjčil spisy jeho dědečka, který se zajímal o spoustu ztracených tajemství naší Říše. I o Navitas.

Spisy se zabývaly hlavně Abby a její matka. Ale když měl někdo čas, sednul si k tomu s nimi. Hlavně Irma a Nowel. Ti

se ale snažili pomáhat všude, kde to jen šlo. Někdy jsem měl dokonce pocit, že to přehání. Běhali od jedné věci ke druhé jen proto, aby pomohli co nejvíce lidem s co nejvíce věcmi. Nowel už se totiž o vládnutí nemusel téměř starat.

Na Abbyin popud jsem se ujal co největší zodpovědnosti nad Říší a nechal se informovat o spoustě věcí, které bych jako vládce měl znát. Od pěstování surovin kvůli obživě, přes učení mladých lidí, zdravotnictví až ke zpracovávání kovů a dřeva. Dalo zabrat se ve všem zorientovat. V něčem jsem stále ještě plaval. Ale dostával jsem se do toho. Pomalou, ale jistě.

Další novinkou, se kterou jsem přišel, bylo to, že jsem chtěl dopilovat svůj vlastní trénink. Spousta lidí to nechápal, jelikož jsem ovládal Navitas, čemuž se nic nevyrovná, ale chtěl jsem svou sílu znát celou a naučit se co nejvíce technik a způsobů, jak ji použít. Nemělo se jednat o nijak zdlouhavá a složitá cvičení. Hlavně jsem se chtěl soustředit na sílu vzduchu a jeho živelní trans – Áde Northum. Max mi slíbil, že mě to co nejrychleji naučí, ale bohužel měl zatím příležitost mi dát jen jednu lekci, kde mi spíše vysvětloval, jakým způsobem se do tohoto transu dostanu. Při další lekci už jsem to měl zkusit. Krom Áde Northum jsme ale s Maxem chtěli vzájemně doladit jednu útočnou techniku větru. O té jsme si bohužel zatím nestihli ani pečlivě promluvit. Natož ji zkoušet.

Vzduch ale nebyl jediný element, který jsem chtěl rozvíjet. Poté, co se Irma dozvěděla, že bych se rád naučil něco, co jsem při svém tréninku vynechal, a co by se mi mohlo hodit, sama za mnou přišla a řekla, že by mě ráda doučila jednu techniku. S Irmou jsem se však na tom také zatím nestihl domluvit.

Budu si muset na ty tréninky udělat čas, pomyslel jsem si.

„Už zase nemůžeš spát?“ ozvalo se nečekaně za mými zády.

Nemusel jsem se ani otáčet, abych poznal, že je to Abby, kterou jsem evidentně tím svým věcným převalováním

vzbudil ještě dříve, než jsem z ložnice vůbec odešel. Jen jsem pootočil hlavou a vzdychl. „Nedělám to schválně.“

„Já vím, že ne. Jen si o tebe dělám starost.“ Přistoupila ke mně, opřela se vedle mě o zábradlí a zahleděla se na město. „Mám pocit, že od té doby, co ses pustil do toho pátrání po sudbě ve všech těch vzpomínkách, spíš čím dál tím hůř.“

„Jo. Ale není to těmi vzpomínkami. Je to tím, že jsem v nich zatím nic nenašel. To mě trápí – a také mě to nutí nad tím vším pořád přemýšlet.“

„Chápu,“ přikývla a svou ruku položila na mou.

Usmál jsem se a pohlédl na ni. Měla na sobě jen velmi jemnou bílou košilku na spaní, a vlasy rozpuštěné a rozčesané. Díky tomu jsem si povšimnul, že od mého prvního příchodu do Říše jí velmi narostly. Když jsem ji poznal, měla vlasy stěží po ramena a sestříhané do tvaru podkovy. Teď jí sahaly už několik dobrých centimetrů pod lopatky.

Zvláštní. Ale podle délky Abbyiných vlasů jsem se naučil měřit čas, který jsem už na své nové cestě strávil. Od doby, co mě poprvé Nowel oslovil, uběhlo už deset měsíců.

„Za Veronicou jsi byl dnes, že?“ zeptala se Abby. „Tudíž máš zítra volno.“

„Jo,“ hlesl jsem. „Proč?“

„Byla jsem dneska za Samem. Prý tě už šest dní neviděl. Měl by ses za ním asi stavit. Víم, že je teď těžké váš čas nějakým způsobem synchronizovat, protože teď má on sám dost práce, ale...“

„Zajdu za ním,“ přerušil jsem ji.

Jako by to Abby překvapilo. Trhla hlavou a podívala se na mě.

„Stejně tu mám pro Bowena nějaké tréninkové rozpisy, na kterých se domlouval s Cedrikem. Chci mu to do tábora odnést, takže bych se tam rovnou stavil za Samem.“

Bowen jako ředitel tábora ohně se domlouval s Cedrikem coby člověkem, který má v Radě na starost tréninkové tábory

a trénink samotný, na nových tréninkových plánech, které je třeba přizpůsobit zkouškovému období.

„Dobrý nápad. Sam zítra trénuje druhé ročníky. Bude mít na tebe čas.“

Nedávno Sam dostal od Bowena povolení trénovat mezi svými vlastními tréninky první, druhé a třetí ročníky. Ještě aby ne, když byl jedním z nejlepších bojovníků v celém městě. *Zanedlouho bude Sam povýšen o další hodnost, díky které bude moci trénovat i starší děti. Pak mu ale bude zbývat ještě jedna, aby se mohl stát oficiálním bojovníkem naší Říše.*

„Ještě jsem ho nikoho trénovat neviděl. Jsem na to zvědavý. Druhý ročník se trénuje na druhou hodnost, že? Učí se používat plně základní schopnosti.“

„Jo,“ usmála se Abby. „Přesně. Já jsem se na Sama byla minule podívat i s Maxem. Jde mu to. Opravdu mu to jde.“

„To rád slyším. Je fajn vidět, že i přes to všechno se snaží udržet si jakýsi pořádek v životě.“

„To jo. Ovšem.“ Abby se dlouze zamyslela. „Všiml sis, že poslední dobou se všichni nějak až moc podezřele uklidnili? Jako by na Zeka zapomněli... Nebo... Zdá se to jen mně?“

„Ne. Nejsi první, kdo mi to říká. Irma, Gabriel a Nowel mi to už říkali taky. Jako by všichni začali... Nechci říct zapomínat, ale...“

„Spíš jako by to v sobě potlačili. Všichni vypadají, že jsou v pořádku, ale stačí zmínit Zekovo jméno, a div se nerozprchnou.“

Zhluboka jsem se nadechl a pevně se chytil zábradlí. „Jo. Je dost těžké to nepotlačovat, když se nic neděje. A nikdo vlastně ani neví, proč.“

Informaci, že je můj a Zekův život propletený sudbou, ví jen několik málo lidí. Můj kruh, Nowelův kruh, Rada a několik dalších lidí na vyšších pozicích. Rozhodli jsme se to zbytečně nešířit, když pro celou tu situaci zatím nemáme řešení. Jen bychom zbytečně vzbuzovali paniku.

„Trochu,“ řekla Abby, „ale jen trochu mi to připomíná stav před tvou první bitvou se Zekem. Jen teď je to takové delší, řekla bych, ale atmosféra je podobná. Všichni vědí, že brzy něco přijde, všichni vědí, že tenhle klid dlouho nevydrží, ale i přesto... Snaží se být klidní. Jako kdyby...“

„Je to takový klid před bouří.“

Nevím, jestli Abby to, co jsem řekl, pochopila, ale přikývla a nic nenamítala.

Stáli jsme tam a hleděli v tichosti na město ještě několik dalších minut, než promluvila znovu. „Také by ses měl zase ozvat rodičům.“

Zazvonilo mi v uších. „No vidíš. Na to bych skoro zapomněl.“

Než jsem i s Abby a Samem od nás odjel, slíbil jsem doma, že se budu snažit se jednou za čas ozývat. Moje schopnost přeměnit energii na elektřinu mi totiž umožňovala nahodit telefon a zavolat domů. Musel jsem sice projít tajným průchodem na povrch a jít asi půl hodiny pěšky k prvnímu srázu, než zachytím signál, ale vyplatilo se to. *Já můžu zase slyšet rodiče a přátele. A oni zase vědí, že jsem v pořádku.*

Co jsme se vrátili, jsem domů už jednou volal. Dokonce se mnou šel Sam, aby si mohl na pár minut popovídat s Alicí. Ničilo mě, že jsem je od sebe musel odtrhnout. Ale Sam tady má rodinu, přátele a hlavně úkol. A Alice je alespoň doma a v bezpečí.

„Ozvu se jim co nejdřív.“

„Budou mít radost. Všichni,“ odvětila Abby, udělala krok ode mě a zezadu mi položila ruku na rameno. „Půjdu spát. Zkusíš to taky?“

Hlasitě jsem vzdychl. „Jen běž. Za chvíli přijdu.“

„Dobře.“

Ale to, co jsem řekl, jsem nesplnil. Nechtělo se mi spát. Chtělo se mi přemýšlet. A mnohem horší to bylo, když ticho noci prořízl lehký výkřik z věznice pod palácem, kde

se nám za posledních osm týdnů podařilo nashromáždit šestnáct vězňů.

Do věznice by se člověk dostal, kdyby se místo po obrovských schodech k paláci vydal po jejich pravé straně. Ve skále by pak asi po třech stech metrech podél ní našel průchod do jejího jádra.

Byla to nepravdělná, ohromná a hodně tmavá jeskyně, jež sousedila s komplexem jeskyň, kde ležely trosky zadní části paláce. Tyto dvě části oddělovala jen asi pětimetrová skalní stěna.

Věznice tam byla vždycky, jak jsem se dozvěděl, jen se už přes sto let nepoužívala. Ale když nám stráže začaly hlásit, že se kolem města plíží čím dál tím více Zekových špehů, přišel jsem s nápadem na její znovuzprovoznění. Trvalo to pouhé dva dny, než se vyčistila a staré rozpadající se mříže se vyměnily za nové. Pak zbývalo už jen to, abychom dovnitř umístili několik kotlů s vodou, díky kterým jsme po přidání Harmoni mohli všechny vězně zbavit sil.

Většina vězňů byli muži. Žádný z nich mi ale nepřipadal nijak zvláštní. Vypadali vlastně docela obyčejně. Jen byli na Zekově straně. Podle nich dokonce nikdo neměl se Zekem nijak blízký vztah. Zkrátka se k němu přidali jen proto, že odmítali žít v podzemí.

Díky nim jsem o celé té situaci začal až nezdravě přemýšlet.

Asi není úplně správné všechny obyvatele Říše držet tady dole. Ale co by se stalo, kdybychom některým z nich dovolili odejít? Věřím tomu, že všichni určitě netouží po pomstě lidské rase za naše vyhnání tak jako Zek. Někteří zřejmě chtějí jen poznat opravdový svět. Ale bohužel nikdo neumí číst myšlenky těch lidí, tudíž nikdo nemůže říct, co by se stalo, kdyby se náš lid přesunul znovu na povrch.

Díky těmhle úvahám jsem si ale uvědomil, že válka se Zekem nebude tak jednoduchá, jak jsem si myslel. Až donedávna jsem totiž žil v domnění, že většina lidí, která se k Zekovi

přidala, bude podobná těm, které jsem už potkal – muž, který v pohoří raději skočil z útesu, než aby nám prozradil, kde Zeka najdeme, nebo těch sedm maniaků, kteří za námi pronikli až ke mně domů. Ne. Mezi Zekovými poddanými byli i muži, ženy a děti se zdravým rozumem, kteří bohužel pro nás sdílejí jeho názor, co se žití zde týče.

Ale budou ochotni riskovat svůj život, jen aby se pokusili dostat se odtud? A opravdu se proti nim budu muset postavit v boji? Já? Který cestuje mezi povrchem a Říší? Jeho lid mě musí mít za sobce. Káži vodu, piji víno.

Zhluboka jsem se nadechl a mírně zatřepal hlavou, abych nad tím přestal přemýšlet. Ale stále jsem se nedonutil vrátit se do postele.

Ta chvíle nastala až o necelé dvě hodiny později, kdy mě konečně nedostatek spánku začal přemáhat.

Kapitola 2

Přátelská návštěva

Lehce jsem kopl do malého kamínku, co se objevil na cestě. Zaslechl jsem zašustění, jak se propadl do dlouhé trávy, která pěšinu, po které jsem šel, lemovala.

Byl jsem na cestě do tábora ohně, kam jsem Bowenovi nesl nové tréninkové rozpisy. Bylo toho docela dost. Dvanáct velkých listů světlého papíru, smotaných do jedné velké role. Co jsem do toho tak nahlížel, zjistil jsem, že každý list je tréninkový rozvrh pro jednu třídu. Za nějakou dobu totiž začne zkouškové období, během kterého mají všichni mladí lidé možnost získat vyšší hodnost, co se úrovně používání jejich sil týče. A po dobu zkoušek je změna v trénincích, jelikož by kantoři táborů nestíhali trénovat studenty a zároveň přihlížet ke zkouškám. Navíc část kantorů chce mít možnost podívat se na zkoušky vlastních dětí nebo dětí svých přátel.

O průběhu zkoušek jsem se nechal informovat až nedávno a zjistil jsem, že jakmile toto období nastane, všechno se točí jen kolem nich. Také mi bylo řečeno, že po zkouškách samotných a po předání nových hodností studentům se konají velké oslavy. Chtěl jsem se ponořit do vzpomínek Srdce a zjistit veškerý průběh, abych věděl, jak to celé probíhá a co si mám pod tím vším představit, ale Abby mi řekla, ať to nedělám. Chtěla, abych si to všechno užil na vlastní oči.

Zkoušky se konají jednou do roka, což znamená, že ty loňské jsem prošvihl jen taktak. Do Říše jsem přišel až několik dnů po konci oslav.

Stejně bych si je neužil, i kdybych přišel dřív. Více než měsíc po svém příchodu jsem nedělal nic jiného, než že jsem trénoval.

Přehodil jsem si roli papírů do druhé ruky a rozhlédl se kolem. Byl jsem na začátku vesnice ohně, tudíž jsem mohl pozorovat, jak se domy náhle začínají seskupovat do pravidelných řad, na rozdíl od ostatních vesnic, kde bylo postavení domů velmi nepravidelné. Vesnice ohně je jediná, která má dokonale pravidelné a rovné ulice. Vesnice vody je sice také velmi uspořádaná, ale už ne tolik. A vesnice vzduchu a země? Tam jsou ulice spíše klikaté a neustále se točící kolem jednotlivých domů. To ovšem neznamená, že by byly ošklivější. Ne, především je tam vidět fantazie jejich stavitelů a architektů.

Všude kolem byla spousta lidí, i když jen minimum jich kráčelo proti mně. Většina z nich seděla v zahradách či před domy a povídala si se sousedy a dalšími známými. Kdo si mě všimnul, lehce pokynul hlavou. Já udělal totéž.

Právě jsem zahýbal do vedlejší ulice, která měla vyústit až do tréninkového tábora, když se zpoza rohu vyřítil houf dětí. Všechny se smály nebo vrískaly radostí. Až po několika sekundách jsem si ale povšiml, proč. Celá skupina dětí totiž běžela za malým světlým kuřátkem, které muselo utéct z jednoho z kurníků, které byly poblíž.

Zastavil jsem se a nechal kuře i děti proběhnout.

„Děti,“ ozvalo se odněkud, „koukejte na cestu.“

Žádné z dětí si z toho ale nic nedělalo a všechny běžely dál.

Počkal jsem, až mě mine i to poslední z nich, a pokračoval jsem ulicí vpravo. Jakmile jsem se v ní ocitl, mohl jsem vidět špičky vysokých stanů z tábora. Jejich zbytek se zatím schovával za dvěma domky na konci ulice a hrstkou stromů. Ale čím více jsem se blížil, tím mi připadaly stany větší.

Když jsem došel až k těm několika málo stromům, které obkličovaly více než polovinu tábora, začal ke mně doléhat

hluk, který v něm vládnul. Povelý kantorů, zvuky plamenů dopadajících na zem, smích žáků a spousta dalšího. Tím více to všechno zesílilo, když jsem vešel mezi první stany.

Poblíž sebe jsem mohl zahlédnout asi tři tréninková místa, na nichž vždy stál jeden či dva kantoři a asi patnáctičlenná skupina žáků, kteří cvičili buď ve dvojicích nebo každý sám čelem k trenérovi.

Kde by asi teď Bowen mohl být, pomyslel jsem si.

Bowen většinou býval v jednom z hlavních stanů, kde si sedl ke stolu a probíral se různými papíry. Zamířil jsem tedy více do středu tábora. Tam jako vždy stály tři velké stany, jež byly natěsno u sebe. Jeden sloužil jako jídelna a zbylé dva jako centrála tábora, kde si mohli kantoři odpočinout či se postarat o dokumentaci a podobné věci.

Do jídelního stanu se právě řítila banda asi čtrnáctiletých kluků a holek. Prošel jsem kolem nich a zamířil ke druhému velkému stanu. Po odkrytí plachty jsem ale zjistil, že je prázdný. Bylo tam sice několik stolů s jasně rozdělanou prací, ale po jejich činitelích ani památky.

Otočil jsem se a rozhlédl se po táboře, jestli Bowena někde neuvidím. Jak jsem ho znal, za někým zase opět narychlo vyběhl. Rozhodl jsem se tedy zajít zeptat se nejbližšího z kantorů, jestli ho náhodou neviděl.

Nejbliže mně byl kantor trénující na placu asi padesát metrů ode mě – vypadalo to na jeden z nejstarších ročníků tábora. Všichni studenti byli už téměř dospělí a jejich trénink vypadal skoro jako opravdová bitva mezi vládci ohně.

Ještě, než jsem došel k placu, všiml jsem si, jakou metodu tréninku jejich kantor používá. Studenty rozdělil do dvou řad za sebe, které pak postavil naproti sobě. Tudíž vlevo byla jedna fronta, vpravo druhá. A vždy, když kantor vykřikl pokyn, první z řady nějakým způsobem zaútočil na toho, jenž byl první v řadě naproti němu. Ten se musel útoku ubránit a nejlépe otočit ho proti soupeři.

Na druhý pokyn kantora první z řad ustoupili a ponechali útok na studentech za sebou.

Přišel jsem až k jejich kantorovi a pozdravil. Ten se hned nato otočil, abych zjistil, že je to Liam – muž kolem třiceti let, kterého občas potkávám s Gabrielem. Muž na mě vždy působil tak nějak tvrdě a hodně uzavřeně. Ale možná to byl jen můj dojem.

„Zdravím, Alexi,“ oslovil mě. „Co potřebujete?“

„Sháním Bowena. Neviděl jste ho?“

Muž se široce usmál, což jsem u něj moc často neviděl. „Támhle je.“ Ukázal na další tréninkový plac, u něhož stál Bowen spolu s nějakou blondátou mladou ženou nebo dívkou, která mi nebyla nijak povědomá.

Oba hleděli do papíru, co měl Bowen v ruce.

Otočil jsem se k Liamovi. „Díky,“ řekl jsem a vyšel směrem k druhému placu, na kterém bylo asi šest studentů. Ještě, než jsem se ale dostal do poloviny své cesty, Bowen se vydal zpět do hlavního stanu.

„Bowene!“ zavolal jsem na něj a popoběhl za ním.

Ten se otočil a zmateně se rozhlížel. Když konečně zjistil, kdo to na něj volá a kdo k němu běží, usmál se. „Ahoj, Alexi! Co tu děláš?“

Doběhl jsem až úplně k němu a zamával rolí papírů v ruce. „Ahoj, nesu ti ty tréninkové rozvrhy, na kterých ses domlouval se Cedrikem.“

„No jo,“ lekl se Bowen. „Na ty já málem úplně zapomněl.“ Uchopil roli do ruky a zahleděl se na ni. „Asi začínám stárnout či co.“

Zasmál jsem se a spolu s ním vyrazil do hlavního stanu.

Jak jsem si ho však cestou prohlížel, nemohl jsem se ubránit tomu, že mi přijde nějaký strhaný. Ano, starý on byl. Ale ten den se mi zdálo, že měl nějaké zpomalené pohyby, a navíc i kruhy pod očima. Jinak vypadal jako vždy – pronikavě zelené oči a dlouhé, velmi prošedivělé vlasy a vousy.

Podržel jsem mu plachtu stanu u vchodu, aby mohl projít, když řekl: „Za ty rozvrhy moc děkuji, Alexi. Ale víš, že jsi mi sem s nimi mohl někoho poslat. Nebo mi jen nějak dát vědět, že už jsou připravené, a já bych se pro ně zastavil.“

„Neblázni,“ posadil jsem se na jednu ze židlí, „nebudu tebe ani nikoho jiného tahat přes celé město, když to můžu odnést sám. Stejně jsem se chtěl jít podívat za Samem, kterého jsem dlouho neviděl.“ Zamyslel jsem se. „Když o tom tak přemýšlím, tebe jsem už taky nějakou dobu neviděl. Co děláš, že po tobě není ani vidu ani slechu?“

Uchechl se, odložil roli papírů na stůl a těžce dosedl na svou židli. „Řekl bych, že tak nějak kousek od všeho. Ale hlavně se zase blíží ty zpropadené zkoušky. Je sice hezké vidět, jak se mladí lidé učí a dospívají. Ale ta práce kolem toho? Připravit tréninková místa, připravit kantory, upravit jim rozpisy, studentům taky... Rok co rok je to stejné. Teď k tomu všemu připočti tvého bratra a je to hotová směsice věcí, co mi tlačí na nervy. Už loňské zkoušky byly uspořádány s tím, že se všichni báli někde shromáždit kvůli Zekovi, teď tady jsi aspoň ty, ale... Je toho všeho zkrátka dost.“

„Jo, to věřím. Nechceš, abych řekl Cedrikovi, aby ti s tím víc pomohl? Nebo aby ti sehnal někoho k ruce?“

„Jen to ne,“ zasmál se Bowen. „To bych už veřejně přiznal, že jsem starý pařez, co nic nezvládá. A navíc – když to udělám nebo na vše dohlídnu sám – mám alespoň jistotu, že je všechno připravené a hotové.“

„Když myslíš,“ zapitvořil jsem se. „Ale kdyby sis to náhodou rozmyslel, řekni mi.“

„Neboj. Ale spíš mi řekni,“ trochu ztišil hlas, „jak to vypadá u tebe? Narazil jsi s Veronicou na něco nového, co by nám trochu pomohlo?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Bohužel. Už jsem se dostal skoro přes patnáct set let zpátky, ale... Nic. Sem tam na sudbu sice

narazím, ale jen ve formě příběhu, který se vyprávěl nejčastěji dětem před spaním.“

„A všechny ty příběhy znějí stále stejně?“

„Jo. Přesně tak, jak ho znal Nowel.“

„To je škoda,“ prohodil. „Myslím to, že jsi zatím na nic nenarazil. Ale máš ještě hodně vzpomínek k prohledání. Někde to tam bude. Možná to bude trvat dlouho, ale nakonec ji najdeš.“

„Jo. S Veronicou jsme to počítali a zjistili jsme, že jestli udržím tohle tempo, nejpozději do roka ji budeme mít. Bohužel musím ty vzpomínky probírat postupně. Odemykají se jedna po druhé.“

„Tak vidíš.“ Usmál se a pohlédl na stůl plný dokumentace a nákresů. „Podívej se na ten bordel,“ vykulil oči, „samé návrhy na úpravy tábora pro zkoušky, samé vyřizování a nevím, co všechno dalšího tady je. Dospod jsem se ještě nedostal. Ráno jsem přišel a měl jsem tu štos papírů.“

„Říkal jsem ti, že –“

„Ne,“ odsekl mi. „Já to zvládnou.“

„Dobře,“ usmál jsem se.

„Ale budu s tím muset začít hýbat, takže...“

„Chápu,“ vyskočil jsem na nohy. „Držím palce, ať to máš co nejrychleji za sebou. Jen mi ještě řekni – nevíš, kde bych našel toho Sama?“

Bowen začal skládat jednotlivé papíry k sobě. „Myslím, že byl na čtyřce. Měl by trénovat druhý ročník.“

„Díky, zatím se měj.“

Rozhrábl jsem plachtu a vyšel ven, když se za mými zády ozvalo tlumené Bowenovo rozloučení. Rozhlédl jsem se po táboře, abych se zorientoval, kde jaký tréninkový plac je. *Čtyřka je myslím na konci*, řekl jsem si a vyrazil napříč celým táborem.

Pamatoval jsem si to správně. Plac číslo čtyři byl na opačném konci tábora. Byl to jeden z největších placů, kde se

trénovali právě ti nejmenší. A to proto, že u malých dětí bylo vždycky nejsložitější vysvětlit jim, kolik energie mají použít při aktivaci své moci. Často pak místo malého plamínku předvedou velkolepou ohnivou show.

Hned jak jsem vyšel za posledním ze stanů, uviděl jsem Sama. Stál zády ke mně a čelem k jedenácti žákům. Ti všichni stáli v řadě vedle sebe rozestoupeni po celé délce placu, tudíž každý měl kolem sebe hromadu místa. Všichni studenti na sobě měli nažloutlá kimona. Sam měl na sobě něco velmi podobného, až na to, že jeho kimono mělo hnědou barvu a vypadalo mnohem těžší než ta, která na sobě měly děti.

„Soustředte se, ano?“ vyzval je hlasitě Sam. „Zkusíme to znovu, ale všichni, prosím, měňte pozice až na povel, ano? Takže připravit.“ V tu chvíli se každý ze studentů pevně rozkročil a ruce spustil podél těla. Ale jaksi křečovitě.

„Obrana!“ ozval se Sam. Všichni studenti hned nato vymrštili paži, jako by chtěli vykrýt pěst do obličeje směrem nad hlavu. Před každým z nich se mihl silný plamen, který zmizel vysoko nad nimi.

„Obrana!“ vykřikl znovu Sam. Studenti udělali to samé, co před tím, až na to, že druhou rukou. Plus každý z nich udělal znatelný krok vzad.

„Obrana!“ Opět to samé. Ovšem původní paží a krok vzad učinila druhá noha.

„Útok!“ zaburácel krátce Sam. Všechny děti náhle udělaly dlouhý krok vpřed a pravou ruku vymrštily před sebe tak, jako by dlaní chtěly někoho udeřit do hrudi.

Před každým z nich se objevila silná spirála plamenů rychle se pohybuující směrem k Samovi. Ten je však ze svého směru odklonil pouhou myšlenkou.

„Obrana! Obrana! Útok! Obrana!“ pokračoval Sam. A jak vyslovoval jednotlivé povely, jeho studenti měnili pozice. Vypadalo to tak úžasně. Taková synchronizace!

„Útok! Obrana! Útok! Útok! Útok! A ještě jeden!“

Při posledním útoku dětí jsem i já, který jsem stál asi čtyři metry za Samem, cítil ten žár, který hromadný útok vytvořil.

Děti se zastavily a čekaly na další pokyn, pak si mě ale většina z nich všimla a zůstala na mně viset pohledem. Sam samozřejmě upozoroval, že něco narušilo jejich soustředění a prudce se otočil. Asi se chystal přicházejícího seřvat, ale když si povšiml, že se jedná o mě, jeho výraz změkkl.

„Ahoj,“ řekl jsem mu.

„Dejte si pauzu,“ řekl dětem, zatímco na mě hleděl.

„Jde ti to,“ pochválil jsem ho. „A jim taky.“ Pohledem jsem hodil po rozpadající se skupině dětí.

„Ahoj, Alexi,“ usmál se konečně. „Díky. Jsou docela dobří.“ Poté přešel kousek vpravo, kde byla velká skleněná nádoba plná vody. Odněkud zpoza ní vytáhl sklenici a naplnil si ji vodou.

„Myslel jsem ale, že ve druhém ročníku se boj ještě neučí. Měl jsem za to, že mají jen poznat sílu jako takovou.“

Sam se dlouze napil. „Jo, ale aby mohli svoji sílu poznat – nebo alespoň její základ, kterým oplývají – musí si vyzkoušet všechno. I základní techniky boje. Obrana a útok. Čím dřív je to naučíš, tím dřív se to stane takovým jejich reflexem... Když někdo útočí, bráním se. Když mám pak možnost, útočím. Budou to pak umět dělat mechanicky a bez přemýšlení. A takových pár vteřin, během kterých přemýšlíš, co máš vlastně dělat? Mohou být ty nejdůležitější.“

„To máš pravdu,“ přikývl jsem. „Takhle jsem nad tím ještě nepřemýšlel.“

Sam odložil sklenici a přistoupil blíže ke mně. „Co vůbec po tak dlouhé době přivádí ten tvůj královský zadek k nám do tábora. Že by moje maličkost?“

Zakřenil jsem se. „Jo. Už to tak bude. Neviděli jsme se pěkných pár dnů a stejně jsem sem musel.“

„Proč?“

„Přinesl jsem rozvrhy pro studenty na období zkoušek.“

Sam protočil oči. „No jo. Ty zkoušky. Nemůžu se jich dočkat.“

„Něco mi říká, že slyším sarkasmus.“

„To teda jo,“ vykulil Sam oči. „Díky tomu, že jsem se nabídl trénovat první tři ročníky, jsem teď v jednom kole. Vůbec nevím, kdy se budu připravovat na svoji vlastní zkoušku.“

„Vždyť ty svoje tréninky bys měl stíhat všechny, Bowen říkal, že se ti tréninky tvé a nižších ročníků nebudou krýt.“

„Taky že ne. Ale vždycky jsem chodil trénovat i sám, když jsem měl volný čas. Jenže o jeho větší část jsem teď přišel.“

Dělá si srandu?

„Same, co blbneš? Jsi jedním z nejlepších bojovníků, co znám. A je jedno, kolik zkoušek máš za sebou. Vlastně vůbec nechápu, proč chceš mít oficiálně všechny ty hodnosti. Nic to neznamena. Abby přece žádnou z těchto zkoušek taky nedělala a nikdy by mě nenapadlo ji vynechat z možné bitvy nebo čehokoli podobného.“

„Já vím, že spousta lidí na ty zkoušky kašle, protože díky tomu, co umějí, mají místo na bojišti jisté. Ale já to chci udělat tak, jak to má být. Už kvůli tomu, že já sám chci ostatní jednou trénovat. A Bowen si na Listinu Perrficientur, co se týče toho, docela potrpí.“

„Dobře, ale i bez toho by se nějak –“

„Ne, Alexi. Chci to udělat tak, jak to má být, jasné? Tak toho nech. Všechny ty zkoušky dodělám a oficiálně získám i všechny hodnosti.“

Pokrčil jsem rameny. „Dobře. Dělej, jak myslíš. V tom případě mi ale dovol říct, že ty nepotřebuješ žádný čas na trénování. Zvládl jsi toho už hodně. Nějaká zkouška nebude problém.“

„No...“ Zkřivil se mu výraz. „Kdyby byla jen jedna, tak ne.“

„Co tím myslíš? Vždyť za jedno zkouškové období se dělá jen jedna zkouška. A tou, když projdeš, dostaneš další hodnost.“

„Jo. Normálně. Ale můžeš si zažádat o to udělat dvě zkoušky najednou.“

„Nech mě hádat,“ uculil jsem se. „Tys to udělal?“
Sam rozhodil ruce. „Jo.“

„Proč?“ Nechápal jsem to. Místo toho, aby si Sam udělal v klidu jednu zkoušku a za rok další, rozhodl se takto?

„Alexi,“ pronesl dlouze mé jméno. „U páté zkoušky, která mi má dát hodnost Conjective, budu muset dokázat, že obstojím i v tom nejagresivnějším boji. Ta by mi měla zajistit místo v armádě. Ale abych měl Listinu kompletní, abych se mohl stát kantorem, musím získat i poslední hodnost, kterou je Xervensertia – hodnost vytrvalosti.“

„Dobře. A to se musíš stát kantorem už letos? Můžeš jím být za rok. A bez zbytečné námahy. A mezitím přece můžeš trénovat ty menší.“

„Jenže... Nikdo z nás neví, co bude za rok, chápeš?“

Sam s takovými řečmi často nezačínal, ale když už ano, nechtěl jsem to poslouchat. „Same. Nezačínej. Co by asi tak mohlo být za rok? Buď bude situace stále stejná a já budu pátrat po sudbě ve vzpomínkách, které mi darovalo Srdce, anebo už bude dávno po všem a Zek bude mrtvý. Jiná varianta není.“

„Když myslíš...“ Koutek úst se mu rozjel po tváři. Poté přistoupil blíž ke mně a položil mi ruku na rameno. „Stejně to ale zkusím. Už jsem o to zažádal.“

Zasmál jsem se.

Sam poté vyrazil k odpočívadlu u jednoho ze stanů. Posadil se na lavici a lokty se opřel o stůl. Já jsem si sedl naproti němu.

„A co to tedy obnáší? Myslím dělat dvě zkoušky zároveň.“

„Při první zkoušce – na pátý stupeň – budu muset bojovat. A buď musím vyhrát, nebo vydržet soupeřit s protivníkem více než hodinu. To je celá první zkouška. Jenže jelikož jsem si zažádal i o tu druhou, budu ji muset podstoupit hned po té první.“

„Takže po boji, ze kterého vyjdeš naprosto vyčerpaný, budeš skládat zkoušku vytrvalosti? To myslíš vážně?“

„Neřekl jsem, že to bude jednoduché. Ale zvládla to už spousta lidí, tak proč ne já? Zástupce jednoho z bodů pentagramu Jeho Veličenstva.“ Při posledním slově měl co dělat, aby nevyprskl smíchy.

„Vtipný,“ utrousil jsem suše a zakroutil hlavou. „Ale když nesložíš tu druhou zkoušku, ta první bude platit normálně, že jo?“

„Jo. Nemám potom už co ztratit.“

Aspoň trochu jsem si oddechl. „Aspoň že tak.“

„Neříkám, že rád netrénuju ty malý, ale chtěl bych prostě už zkusit pořádný trénink. Zkusit si být opravdovým kantorem, jakým mi byl například Gabriel.“

„To chápu,“ řekl jsem. V tu ránu jsem si ale na něco vzpomněl. „Počkej chvíli. Když jsem s Gabrielem naposledy mluvil, říkal, že je rád, že tě má při ruce. Co to mělo znamenat? Nějak jsem se ani jeho ani tebe ještě nestihl zeptat.“

Sam se hrdě narovnal. „Totiž... Krom toho, že mi dovolili trénovat první až třetí ročníky, Gabriel si mě vyžádal jako svého asistenta, což znamená, že mu například budu pomáhat připravovat tábor na zkoušky, nebo že sám budu stát proti těm, kteří budou chtít také získat bojovou hodnost.“

„Páni,“ pronesl jsem. „Tebe celé to učení v táboře vážně bere.“

„Samozřejmě že jo!“ Zapřel se nadšeně o stůl. „A to není všechno, Gabriel s Bowenem se mnou dokonce konzultují nějaké nové nápady na vylepšení tábora a další věci.“

„Asi kvůli tomu, že jsi můj kamarád,“ řekl jsem sarkasticky.

Sam, aniž by na něco čekal, utrl z desky stolu kus odchlípnutého dřívka a hodil ho po mně. „Pitomče.“

Zasmáli jsme se.

„Dokonce,“ pokračoval Sam, „jsem sám přišel s jedním dobrým nápadem. Gabrielovi se docela líbí. Chce to probrat s Bowenem a poté případně i s Cedrikem.“

To mě zaujalo. „O co se jedná?“

„No... Navrhl jsem Gabrielovi, že bychom do tréninku – a nejen u nás ve vesnici – mohli zařadit i boj jako takový. Tělo na tělo. Bez sebemenšího používání schopností. Mohlo by se to pak stát také podmínkou pro složení zkoušky pro pátou hodnost.“

Zauvažoval jsem nad tím. Hodně. Byla to totiž moc zajímavá myšlenka. „Co tě k tomuhle nápadu vedlo?“

Sam se zhluboka nadechl. Ale pak mu ještě chvíli trvalo, než opět promluvil. „Popravdě? Co jsme měli co do činění s tou zatracenou kytkou, přijde mi, že bychom se měli připravit i na možnost, že se budeme muset bránit bez svých schopností.“

„Myslíš? Tady dole se přece proti Harmoni můžeme bránit. Máme zásoby Gravia.“

„To jo, ale Nowel nám nedávno říkal, že to nefunguje hned. A taky že to ničí pouze Harmoni, která je ve vzduchu díky jejímu vaření ve vodě. Pokud se ti ale dostane do těla tak, jako se ti dostala tenkrát, jak jsi ji vdechnul, nebude ti ten kov k ničemu.“

„Takže navrhuješ, abychom naučili obyvatele aspoň základům fyzické sebeobranu?“

„Ano,“ řekl zřetelně Sam. „A hlavně co se žen týče. Přece jen, když se proti mně rozběhne nějaký Zekův pes, mám naději, že ho se svou silou složím. Jenže co když se někdo, například tvé postavy, rozběhne proti Abby? Co pak bude dělat? Beze svých sil.“

Samův nápad byl dobrý. A dokonce i dobře odůvodněný. Proč tohle ještě nikoho nenapadlo?

„Víš co? Promluvíme o tom s Cedrikem a Nowelem, třeba...“

„Ne,“ vyjekl náhle Sam. „Chci, aby se to k Cedrikovi dostalo přes Bowena a Gabriela. Nebudu zase poslouchat, že prosazuješ názory svých kamarádů.“

Zarazil jsem se. „Jo,“ hlesl jsem. „Cedrik je... On...“ Nemohl jsem najít to správné slovo.

S Cedrikem měl neustále někdo nějaký problém. A já se tomu ani nedivil. Měl totiž takové zvláštní chování. Poté, co jsem se stal králem, už například vůbec nenaslouchal Nowelovi, stále říkal, že já jsem král, tak ať rozhoduji já a sám. Jenže ve chvíli, kdy jsem nějak rozhodl o jakékoli věci, začal protestovat a obracet se na Nowela s tím, že mé nápady jsou nevyzrálé a nedotažené. Ale když poté Nowel přišel s nápadem, jak ten můj vylepšit, Cedrik odpověděl něco jako *To ho opravdu musíš neustále vodit za ruku, Nowele?*

„Je to vůl,“ pronesl Sam s klidným svědomím.

„Jelikož jsem král a on patří do hlavní Rady, nemůžu si dovolit něco takového vypustit z pusy, ale vyvracet ti to nebudu.“

Sam vtáhl rty dovnitř a chtěl cosi odvětit, ale na poslední chvíli si to rozmyslel a řekl něco úplně jiného. „Proč ho tam vlastně trpíš? Mohl bys ho někým nahradit.“

Hlasitě jsem povzdychl. „To nejde, Same. Je možná nesnesitelný, ale je dobrý v tom, co dělá. Tábory fungují, ve všem je pořádek. Nemám si, co se týče jeho funkce, na nic stěžovat. Naopak.“

„Jo, ale co se týče jeho rad a sdílení názorů k jiným věcem, je na pěst. I Emma a Abby to říkaly.“ Pak se zamyslel. „Dobře, říkalo to mnohem víc lidí.“

Usmál jsem se. „Jo. Je to komplikované.“

Chvíli jsem jen tak seděl a jen přemýšlel nad tím vším, co jsme si se Samem řekli, když se postavil a oprášil si zadní část kalhot. „Dík, že ses tu zastavil, ale teď budu muset pokračovat v hodině. Jdeš zítra za Veronicou? Že bych se objevil v paláci. Mám po nějaké době volný celý den.“

Zdvihl jsem k němu pohled. „Za Veronicou jdu zítra ráno a budu s ní asi tak někdy do oběda. Odpoledne mě pak čeká naslouchání občanům.“

„Co že tě čeká?“

„Vždyť víš... Každá vesnice si jednou za čas sepíše seznam věcí, které by s Radou nebo se mnou potřebovala probrat. Zítřka si musím vyslechnout všechno, co mi kdo chce, a nějak se s tím poprat.“

„To nezní jako moc záživné odpoledne,“ utrousil Sam.

„Taky že ne,“ zamračil jsem se. „Ale jestli chceš, přijď taky. Abby a Emma se prý také zúčastní. Potřebuju tam někoho, aby mi poradil, co a jak, kdybych se v těch všech věcech náhodou ztratil.“

„Víš, že tyhle věci moc nemusím.“ Samova ústa se stáhla do jedné rovné čáry. „Ale nechci být tady, takže jo. Asi dorazím.“

„Díky,“ vstal jsem z lavičky a chystal se k odchodu. „Jen nezapomeň na úbor. Nowel s Irmou chtějí, abychom byli slušně oblečení, když řešíme takovéhle věci. Prý to vzbuzuje víc respektu. Což je asi pravda.“

Sam si utáhl opasek u kimona. „Dobře, po obědě tam tedy přijdu. Drž mi nějaké pěkné místo.“

Odfrkl jsem si. „Když si na to v tom všem vzpomenu.“

Sam se usmál. „Tak zítřka.“ Otočil se, silně tleskl a začal svolávat svou třídu, aby mohli pokračovat tam, kde přestali, když jsem je svým příchodem vyrušil.

Ještě, než jsem se úplně donutil k odchodu, zahlédl jsem děti sbíhající se ze všech stran zpět k Samovi. Ten poté zaujal původní pozici a zavelel: „Připravit!“

Pak už jsem je nesledoval. Minul jsem několik stanů a tábor ohně opustil. Nešel jsem ale přímou cestou k paláci, vzal jsem to po okraji města, tudíž jsem si udělal více než dvouhodinovou procházku. A jelikož jsem se nepohyboval po nijak zvlášť obydlené oblasti, potkal jsem za celou cestu jen asi deset lidí.

Když jsem dorazil do paláce, zamířil jsem rovnou k sobě.

Teď se chci jen natáhnout a na nic nemyslet. Jsem sice vyspalý, ale včera jsem byl u Veronicy dlouho a zítřka mě

čeká hodně nabitý den. Pokusím se nasbírat trochu energie dopředu.

Procházel jsem právě halou se třemi schodišti – to prostřední mě mělo zavést do mé ložnice – když jsem z jedné z chodeb zaslechl Irmin smích. Zastavil jsem se a čekal. Díky nahlédnutí do nervové sítě jsem zjistil, odkud asi se dotyčná osoba vynoří. A s kým.

„A co on na to?“ zeptala se Irma.

„Prý: ty pořád lžeš o svém věku,“ odvětil Nowel a hlasitě se rozesmál přesně ve chvíli, kdy spolu s Irmou vyšel čelní chodbou. „Alexi,“ oslovil mě hned, jak mě zahlédl. „Ty už jsi tady? Myslel jsem, že budeš se Samem.“

„Jo,“ mávl jsem rukou směrem ven, „měl ještě nějakou práci. Stavil jsem se za ním jen na malou chvíli. Kde jste byli vy?“

„U mě v pracovně,“ odpověděl Nowel a prstem ukázal do patra nad námi. „Chtěl jsem Irmě ukázat ty nové návrhy domů od Marcela. Ty už si je viděl?“

„Jo,“ přitakal jsem. „Ukazoval mi je před několika dny.“

Marcel – náš hlavní architekt – navrhl několik nových malých domků do vesnice země poblíž místa, kde bydlela Irma.

„Mně se moc líbí,“ řekla Irma, zatímco Nowel vedle ní spokojeně kýval hlavou.

„Mně taky,“ řekl jsem, „ale teď mě omluvte, chci si nasbírat trochu energie na zítra, což znamená, že jdu k sobě nahoru a nebudu nic dělat.“

„Dobře,“ odvětil Nowel a spolu s Irmou pokračoval dál do hlavní síně, zatímco já se vydal po schodišti ke své ložnici. Nahoře jsem se ovšem zarazil a rychle se ohlédl.

„Irmo.“ Můj hlas se nesl chodbami paláce. Zněl těžce.

„Ano?“ Otočila se, až jí rozpuštěné, dlouhé, hnědo-stříbrné vlasy zavlály kolem Nowelova obličeje. Úsměv na její tváři dál přetrvával.

„Budeš zítra odpoledne tady? Chtěl bych se s tebou domluvit na tom tréninku, o kterém jsme se bavili.“

„Ano, přijdu. Ale až se to tu uklidní. Spíš navečer. Nevadí?“

„Vůbec ne,“ odpověděl jsem, mávnul rukou a konečně vyšel ke své ložnici. Tam jsem se ještě naposledy otočil, abych viděl, jak Nowel s Irmou zahýbají do hlavní síně.

Kapitola 3

Zvrat událostí

Stojím uprostřed dvora u útesu. Poblíž mě je jen chrám Te-suno, kterým je ukončen velký soubor staveb tvořících palác táhnoucí se téměř po celé čelní skále města. Zhluboka dýchám.

„Pečlivě se soustřeď, Locku. A dej tomu čas. Až tvé smysly, které pohltily zemi pod tebou, dojdou ke mně, začneme.“

„Nejde to, strýčku.“

„Nemluv. Tvé smysly si musí zvyknout. Až pak se začnou opět rozpínat. Buď trpělivý.“

Už týdný se strýčkem cvičíme smysly mé zemní síly. Bohužel je neroztáhnu dále než několik stop od mého těla. A snažím se! Opravdu! Jenže si myslím, že jsem stále moc malý na to, abych svou sílu dokázal použít tak, jak si můj strýček a otec představují. Je mi teprve osm. Má síla není zdaleka rozvinuta natolik, abych mohl dokázat aspoň polovinu toho, co oni.

„Vidím na tobě, že se nesoustřeďíš. Kde necháváš své myšlení, malý princí?“

Otevírám oči a rozhazuji ruce. „Strýčku, nejde mi to! Už jsem přece říkal, že...“

„Nezačínej, Locku. Víím, na jaké úrovni by měly být tvé schopnosti. A tím, že si budeš neustále nalhávat, že nejsi dost silný, si jen začerníš mysl.“

„Ale...“

Černota. Tisíce tváří, tisíce hlasů. Soustřeď se, Alexi.

„Ale vždyť já už se snažím takovou dobu. Kdybych to mohl dokázat, už by se tak stalo.“

„Od té doby, co ti...“

Hlasy mísící se se zvuky všemožného původu. Tváře, emoce.

„Od té doby, co ti otec řekl, že se naše síla rozpíná s věkem, ses tím natolik začal zabývat, že sis celý tento proces vsugeroval.“

„To není pravda.“

„Ale je.“

Zatínám pěsti a skřípám zuby. „Dobře, zkusím to znovu,“ řekl jsem a znovu se ponořil do hlubin svých myšlenek, kde na jejich dně rostla moje síla.

„Hodný chlapec.“

Smutek, radost, žárlivost. Stovky emocí a takové množství přání. Věděl jsem, co se děje. Mé vědomí už nezvládalo držet se vzpomínky a plavat proti jejímu proudu. Vracelo se zpět.

„Hodný chlapec.“

A náhle prásk. Mé vědomí se vrátilo téměř o patnáct set let vzpomínek zpět k mým vlastním myšlenkám a vzpomínkám.

Otevřel jsem oči. „Omlouvám se, Veronico. Ale dál už se dneska nedostanu. Cítím, jak mě to tahá zpět.“

Seděl jsem v písku u meditační tůně, z níž vycházely obláčky páry stoupající vzhůru až ke skalnatému stropu jeskyně. Tou se táhly nádherné křišťálové žíly, které celému prostředí dodávaly nepopsatelné kouzlo.

Veronica stála kousek ode mě, zády opřená o skalnatou stěnu. „Kam ses dostal? O kolik let?“

„Moment, nech mě přemýšlet. Lock – dědeček toho, ke kterému jsem se dostal posledně – se učil ovládat zemní živel. V tu chvíli mu bylo osm let. Takže...“ V hlavě jsem si tiše začal počítat roky, o které jsem se posunul. „Šedesát jedna let zpátky.“

„To je výborný výkon,“ napřímila se Veronica, jež byla oblečena ve sněhově bílých, velmi lehkých šatech. Vlasy měla spletené do copu, který měla přehozený přes levé rameno.

„Jo,“ přitakal jsem. „O takovýhle kus jsem se snad ještě neposunul. Můj rekord byl zatím padesát devět, tuším.“

„Ano,“ řekla. „Je možné, že čím déle to budeš dělat, tím víc procvičíš svou mysl. A pak budeš schopný se vracet zpět ještě hlouběji.“

Strčil jsem nohu pod sebe a chystal se zvednout, ale zatočila se mi hlava. A ještě k tomu mě v ní silně zabořilo. „Ah! Au.“ Instinktivně jsem si přiložil dlaň k čelu a druhou rukou se zapřel o zem. „Taky to vypadá, že čím dál se snažím dostat, tím více se můj mozek brání.“

„To ano. Ale s tím se dalo počítat. Pokud se ti z toho dělá čím dál tím hůře, nemusíš chodit tak daleko. Stačí se vždy vrátit o padesát let zpět za jedno sezení.“

„Jo,“ zaskřehotal jsem a vyškrábal se na nohy. „Asi o tom začnu uvažovat. I když na druhou stranu si myslím, že bychom to mohli zvládat mnohem rychleji, kdyby se mi podařilo vracet se alespoň o nějakých těch šedesát let.“

Veronica si založila ruce na prsa. „Nebudeme to přehánět, ano? Krom toho dneska už stejně budeš muset jít.“

Pokrčil jsem tázavě obočí, než mi došlo, co tím chce říct. Několik minut po probuzení z transu jsem byl vždy trochu dezorientovaný. „Jo. Máš pravdu. Musím jít na to slyšení občanů.“

„Přesně tak. Nowel tu před malou chvílí byl a upozorňoval na to, že se tam musíš dostavit včas.“

„Já vím.“ Protáhl jsem se a rozhlédl se po svých botách, které jsem si cestou sem skopal z nohou. Lépe jsem se pak dostával do transu. Mé sandály, které jsem si nechal vyrobít v Říši, se válely téměř u vchodu do jeskyně.

„Jen běž,“ řekla Veronica, když si všimla, co hledám. „Uvidíme se v hlavní síni. Chci si to poslechnout. Tedy aspoň něco.“

„Dobře.“ Kývl jsem a rozeběhl se ven. Cestou jsem popadl boty a pokračoval nahoru do paláce. U sebe v ložnici jsem se rychle převlékl do společenského úboru, který jsem na sobě měl poprvé na korunovaci, a vydal se dolů.

Vešel jsem do hlavní síně právě v tom okamžiku, kdy se Nowel chystal jít zjistit, jestli už jsem na cestě. „Konečně. Už jsem myslel, že přijdeš pozdě,“ řekl a doprovodil mě k trůnu.

Tam už byli různě rozestavěni Sam, Emma, Abby, Veronica a několik členů Rady. Sam s Abby stáli nejbliže trůnu. Abby vpravo, Sam vlevo. Emma stála až pod několika málo schody, co k němu vedly. Všichni byli ve společenském, tudíž Abby, Emmu a Sama jsem mohl vidět také v tom, co měli na mě korunovací. Abby jsem v tomto úboru viděl často, jelikož se se mnou zúčastňovala spousty jednání. Zato Sama jsem v něm viděl snad potřetí. Moc na to nebyl.

Posadil jsem se a hlasitě vzdychl.

„Jak dlouho to trvá? Ještě jsem tu na tom nebyl,“ řekl tiše Sam, zatímco se ke mně nenápadně naklonil.

„Ani se neptej,“ odvětil jsem mu. Několik sekund poté jsem pokynul ostatním, že mohou začít pouštět dovnitř zástupce lidí z vesnic. Každá měla tři – každého z jiné oblasti.

Jako první přišli zástupci vesnice vzduchu. Většina jejich dotazů a žádostí se týkala bezpečnosti, hlavně bezpečnostních opatření. Většina si myslela, že město – aspoň na jejich straně – je málo chráněné proti vpádu Zekových nohsledů. A na to jsem popravdě nemohl nic namítat. Vesnice vzduchu je totiž hodně natlačena na kraj města – tedy na sráz do údolí, který je hodně strmý, a hned na jeho vrcholu stojí nová zeď, tudíž je tam málo místa, kam postavit hlídky.

„Nebojte. Marcel – náš architekt – a Arthur, který má na starost bezpečnost, už se tím zabývají,“ řekl jsem. A byla to pravda.

Jako druzí přišli zástupci vesnice země. Jejich žádosti se převážně týkaly nových domů, na kterých už se pracovalo. Většinou šlo spíš o to, kdy budou hotové. Vládcí země totiž byli v tomhle hrozně netrpěliví. Už kvůli tomu, že by si sami mohli pomocí svých sil nějaký ten domek rychle postavit. Ale nebylo to tak snadné – k domům patřila určitá výbava, přítok vody, kanalizace a spousta dalšího.

Po nich následovali zástupci z vesnice vody. Z jejich strany na mě padala spousta různorodých dotazů od bezpečnosti

přes období zkoušek až po suroviny a potraviny. Ještě že tam bylo i pár lidí z Rady, kteří mi pomohli některé dotazy zodpovědět.

A nakonec přišli lidé z vesnice ohně. Mezi nimi byl i Stefan – Maxův otec. Když jsem zahlédl známou tvář, hned se mi o něco zvedla nálada.

Většina jejich dotazů se týkala zkoušek, které se rychle blížily, jelikož jejich tréninkový tábor byl největší a s nejrozsáhlejším počtem studentů, muselo se vše dobře zorganizovat.

„Nebojte se,“ řekl jsem. „Rozvrhy pro studenty už jsou připravené. Teď se ještě pracuje na rozpisech pro kantory. Vše dostanete včas.“

Stefanův kolega si cosi poznamenal do svého notesu. Pak se zarazil a zdvihl hlavu. „Pak tu máme ještě jednu věc, která našim lidem dělá starost. A pochybuji, že jen našim.“

Zapřel jsem se o opěradlo trůnu. „Jaká?“

„Váš bratr, pane.“

Místností jako by se prohnal ledový závan. Všichni na místě ztuhli. Krom jejich pohledů. Ty se opatrně začaly stáčet ke mně.

Mě samotného trochu zamrazilo. Možná to bylo tím tónem, kterým byla ta věta pronesena. „Konkrétněji, prosím.“

„No... Všichni se zdají být klidní, ale ve skutečnosti se každý začíná ohlížet přes rameno. Je podezřelý klid, nic se neděje. Jak z jeho strany, tak z naší. Nešlo si nepovšimnout, že jste přestali s bojovníky prohledávat pohoří. Lidem celá ta situace přijde... Zvláštní.“

Otevřel jsem pusy a zase ji rychle zavřel, jelikož jsem potřeboval vymyslet vhodnou odpověď. Nechtěl jsem lhát, ale ani jsem nechtěl říct úplnou pravdu. Krátce jsem pohlédl na Stefana, který jako jeden z mála pravý důvod ukončení našeho pátrání znal. Sudba.

„Jak už vám je asi známo, Zekovi lidé se nedávno dostali k zásobám Sanvia Kanabis, kterou mohou použít proti

nám. Nevíme přesně, co má Zek v plánu, ale rozhodně ho už nebudeme vyhledávat. Pokud vkročíme na jeho půdě do nějaké pasti, může to mít katastrofální následky. Proto raději vyčkáme, až sám začne s útokem. Když se s ním střetneme například na pláních před městem, budeme mít výhodu vlastní půdy.“

„Ale co když sám nezaútočí?“ zeptal se muž.

„Poté seskupíme všechny, kteří budou schopni boje, a uděláme obrovské tažení na jeho pohoří. Chce to ale čas. Určitě alespoň do zkoušek. Po nich budeme mít oficiálně nové bojovníky, kteří nám mohou být k užtku. Nechci zbytečně tahat do boje mladé lidi, u kterých si nejsme jisti, že boj zvládnou.“

Druhá část mého proslovu, to byla víceméně stoprocentní pravda. Skutečně jsem nechtěl ohrožovat studenty, kteří ještě nemají opravdový výcvik boje. *I když spousta z nich umí bojovat ukázkově a stejně se do bitvy dostane.*

„Dobrá.“ Muž byl evidentně s mou odpovědí spokojený. „Máme tedy počítat s tím, že pokud Zek nezačne s útokem, začneme s ním my. Ale po zkouškách. Ano?“

„Po zkouškách o tom začnu uvažovat a tvořit plán. Pak se uvidí, jak to bude dál,“ odvětil jsem.

„Rozumím,“ přikývl muž a podíval se na Stefana a dalšího muže, který s nimi přišel. „To je asi všechno. Děkujeme.“

„Já taky,“ usmál jsem se a rozloučil se.

Ještě než muži opustili hlavní síň, Stefan na mně nechal zvláštní pohled. Jako by říkal *Ty víš, že dřív nebo později budeme muset začít něco dělat, abychom nevzbudili podezření. Nebo obyvatelům města říct pravdu.*

Jakmile se brána zavřela, přispěchala k nám Emma. „Myslíte, že lidé začínají něco tušit?“

„Myslím, že ne,“ řekl Sam, který se mírně naklonil přes trůn. „Spíše jsou zmatení. A já to chápu. Kolikrát si říkám, jestli by nebylo lepší to o té sudbě netajit.“

„To v žádném případě,“ rozezněl se Cedrikův hlas.

Nevím, jak dlouho, ale stál pod schody pod trůnem. Zřejmě k nám vyrazil hned, jak se zástupci vesnice ohně dali na odchod.

„Jestli tu informaci necháme kolovat mezi lidmi, rozpoutáme peklo. Jak by chtěl Alex zabít Zeka, když by tím zabil sám sebe?“ Pak se podíval na mě. „Fakt, že pátráš po sudbě, aby se ji Veronica pokusila zlomit... Ten většinu lidí zajímat nebude. Sudby, kletby a vidění budoucnosti... To vše pochází se starověké magie, které dnes už skoro nikdo nevěří.“

„Máš pravdu, Cedriku, jo,“ přitakal jsem.

Sam se na mě s údivem otočil.

„V tomhle má pravdu, Same.“ Musel jsem to uznat. „Ano, předstoupím před lidi a o sudbě jim řeknu. Ale až tehdy, kdy na to celé už budeme mít řešení. Do té doby bude rozumnější držet to pod pokličkou.“

I Sam to musel uznat. Přikývl totiž a narovnal se, jako kdyby měl ještě někdo přijít.

Obrátil jsem pohled k Nowelovi. „Ještě někdo? Minule chodili i jednotlivci.“

Nowel, který stál téměř dvacet metrů ode mě, nahlédl do kusu nažloutlého papíru. „Ne. Pro dnešek je to všechno.“

„Super,“ vzdychl jsem si a oslovil všechny v síni. „Má někdo něco k tomu, co jsme tu dneska slyšeli?“

Všichni zavrtěli hlavou.

„Dobře. Můžete jít.“ Opřel jsem si loket o opěradlo trůnu a prsty si přešel po čele.

„Bolí tě hlava?“ zeptala se Abby a rukou mi vjela zezadu do vlasů. „Dneska jste tam byli s Veronicou dlouho.“

„Ne, to ani ne. Spíš jen... Vyčerpává mě to. Nic víc.“

„Dobře,“ usmála se, dala mi pusu a přešla na druhý konec síně, aby ještě dohnala Annu – členku Rady. Nevím, co jí chtěla, ale asi po minutě se spolu zapovídaly a zmizely chodbou do jiné části paláce.

Většina lidí v síni zůstala, jelikož se stejně jako Abby bavila s přáteli či kolegy. Stejně tak já, Emma a Sam.

„Proč vůbec tohle řešíš ty? Rada by na všechny tyhle otázky odpovědět dokázala, no ne?“ uvažovala Emma.

Zapřemýšlel jsem a vysvětlil Emmě, že když to lidé slyší ode mě, mají pro ně ta slova větší váhu. A navíc se všichni ujistí, že tu stále jsem. Ne jako tenkrát, když jsem na nějaké tři týdny zmizel na povrch.

„Je pravda, že se to rozkřiklo rychle,“ řekla, „naštěstí až poté, co jsi přijel. Když se všichni dozvěděli, že jsi byl celou tu dobu vlastně pryč, zděsili se. Bylo to... Jako opožděná reakce na něco, co už je napravené. Nebo tak něco,“ zasmála se.

„Jo,“ přidal se Sam. „Ale bylo to pro něj důležité.“ Zamyslel se. „A vlastně i pro mě. Nakonec ten jeho výlet mi naprosto změnil život. A doufám, že se ještě ukáže, jak moc.“ Sam měl ve tváři takový výraz, který měl jen tehdy, když myslel na Alici. Vypadal najednou tak nevinně, tak zranitelně. Vždy ale myšlenky na ni po několika vteřinách zapudil a donutil sám sebe netrápit se.

„Jak jsi vůbec –“ začala Emma, ale větu už nedokončila. Zvenčí se totiž ozval křik. A díky její nervové síti, kterou určitě měla aktivní, musela slyšet mnohem lépe než já se Samem.

„Co je to?“ zeptal se Sam a ohlédl se za zdrojem toho rámusu. Stejně tak já s Emmou. Všichni jsme pohlédli k hlavní bráně.

Užuž jsem se chystal aktivovat nervovou síť země, abych lépe slyšel, co se venku děje, když se náhle brána do hlavní síně prudce rozevřela.

Dovnitř vpadla skupinka stráží.

Všichni v síni náhle obrátili svou pozornost na ně.

Jak se skupina stráží blížila ke mně, můj zrak zaostřoval každého z nich. Nakonec jsem se samým překvapením postavil na nohy. Uviděl jsem totiž, že člověk uprostřed skupiny mezi stráže nepatří. A právě jeho dva ze strážných drželi mezi sebou. Jeden ho uchopil za pravou paži, druhý za levou. Ostatní dělali jakousi barikádu kolem nich, kdyby se jim cizinec

vysmekl a chtěl utéci. Bránil se totiž velmi intenzivně. Stále sebou škubal a nadával, zatímco byl téměř táhnut přes celou hlavní síň až ke mně.

Muž byl rozcuchaný, zašpiněný a zraněný. Nevypadalo to nijak vážně – jen šrámy na obličej.

Celá skupina strážných i s ním se zastavila jen pár metrů přede mnou. Poté jeden z nich udělal krok vpřed. Byl to Will, znal jsem ho. Několikrát jsme se potkali. „Alexi,“ oslovil mě.

Nic jsem neříkal. Jen přejel pohledem od něj k neznámému a špinavému muži a zase zpět.

„Jeden z dalších Zekových lidí. Snažil se dostat do města.“

„A ne moc nenápadně,“ pronesl jiný strážný a zasmál se.

„Taky že jsem se nesnažil být nenápadný, ty idiote!“ vyprskl náhle cizinec v zajetí. Poté zvedl pohled ke mně. Podíval se mi přímo do očí. Nevěděl jsem proč, ale měl jsem takový pocit, jako by mi četl myšlenky. „Chtěl jsem mluvit s vámi, Výsosti.“ Jeho hlas zněl, jako by syčel had.

„Pusťte ho,“ řekl jsem strážným zvědavým hlasem.

Muži povolili své sevření. Toho hned cizinec využil a vyškubl se jim. Čekal jsem, že začne utíkat, ale ne. Promnul si paže a udělal několik pomalých kroků blíže ke mně. Musel ke mně vzhlízet, jelikož jsem byl stále na několika málo schodech u trůnu. A jak se na mě tak podíval, vzbudil ve mně jistý druh obav.

„Jak jsem řekl, chci s vámi mluvit.“ Řekl už klidněji, ne tak vztekle. „Doufám, že jako někdo, kdo...“

„Proč by s takovým psem, jako jsi ty, měl král mluvit?“ vyštěkl náhle Sam. Jeho hlas se nesl celou místností. V tu chvíli si určitě získal veškerý respekt a pozornost. Překvapilo mě to.

„Pozor na jazyk,“ odvětil mu muž.

Sam se ale napřímil a sešel po schodech dolů k němu, až od něj stál jen několik centimetrů. „Jestli chceš mluvit s mým

králem, poklekní. Nemusí tě totiž vůbec poslouchat,“ procedil Sam skrz zuby.

Jak jsem tam tak stál a sledoval, co se bude dít, nemohl jsem si nepovšimnout Nowelova výrazu, který z muže nespustil oči. Jako by se ho snažil někam zařadit. Znal ho snad?

„Řekl jsem,“ odvětil Samovi muž, „že chci mluvit s králem.“

„A já,“ řekl slabě Sam, „jsem řekl *poklekní*.“ Hned co to dořekl, se nad cizincem zformoval malý, ale silný plamen, který se snesl na jeho záda. Muž silně zařval a padl na kolena. Chystal se vstát, ale Sam zažehl v dlani tak pronikavý plamen, že si to rozmyslel. Jediné, co se zvedlo, byl jeho pohled ke mně. Samozřejmě si neodpustil zlověstné zavrčení směrem k Samovi.

Nedalo mi to a triumfálně jsem se usmál. Takhle jsem Sama moc neznal, ale líbilo se mi to. Dokazuje tím Zekovu nohsledovi, že jsou mi všichni tady věrní.

„Můžeš vstát,“ řekl jsem nakonec.

Sam se na mě podíval, kývl a plamen ve své ruce uhasil. Poté se muž znovu vyškrábal na viditelně bolavé nohy.

„Potřebuji pomoci,“ byla jeho první věta.

To jsem nečekal. Ale uvidíme, kam to povede. Myslel jsem si, že muž bude jakýsi druh Zekova posla, ale evidentně jsem se zmýlil.

„Nejdříve bych vám potřeboval něco vysvětlit, tudíž bych poprosil o pozornost, než se dostanu na konec.“

„Dobře,“ zdvihl jsem nepatrně bradu, „povídej.“

Muž se nadechl, aby začal mluvit, ale náhle jeho tvář zbledla. Stalo se tak, když se náhodou podíval do rohu místnosti. Do rohu u mého levého ramene.

„Co se děje?“ zeptal jsem se a ohlédl se přes hlavní síň až k bodu, který zřejmě muže zarazil.

U průchodu, který vedl z hlavní síně do haly se schodišti vedoucím k ložnicím, stály dvě osoby. Anna a Abby. Obě se zřejmě právě vrátily k nám, když uviděly, co se dělo.

„Abby,“ pronesl cizinec. Jeho hlas se třásl.

Abby, která stála přes čtvrt místnosti od nás, se začala pomalu přibližovat. A čím byla blíže, tím lépe jsem mohl pozorovat její výraz. Byla úplně bledá a její oči visely na Zekovu nohsledovi. Dělal jen velmi malé a opatrné kroky, jako kdyby se blížila k nějakému divokému zvířeti.

Zmateně jsem pozoroval, co se to děje. *Kdo je ten chlap?*

Abby byla asi metr od něj, když se konečně zastavila a zpevnila svůj postoj. Stále však z cizince nespustila oči. Pečlivě si ho prohlédla a zhluboka se nadechla. „Co tu k čertu děláš?“

Muž pootevřel ústa. Nic však neřekl.

„Abby,“ oslovil jsem ji opatrně. „Kdo je to?“ Skoro jsem se bál zeptat, jelikož Abby nikdy nevypadala tak znepokojeně jako právě v tu chvíli.

„Někdo, kdo by tu vůbec neměl být. Co tu chce?!“ Nebyla jen znepokojená, ale... Možná vyděšená? Nedokázal jsem ji v tu chvíli vůbec přečíst.

„Prý potřebuje naši pomoc. Snažil se dostat do města.“

„Cože?!“ Udělala krok k cizinci. „Jak se opovažuješ?“ řekla směrem k Zekovu nohsledovi a vystartovala proti němu. Dříve, než někdo stačil jakkoli zasáhnout, Abby se napřáhla a muže silně udeřila do čelisti, až se zapotácel a udělal několik kroků zpět.

„Abby,“ vykřikl jsem a seběhl mezi ni a Zekova cizince. „Co se to tady sakra děje?!“ Nevěděl jsem, na koho z nich se mám koukat. Nakonec jsem ale zůstal civět na Abby. Její oči se jen leskly.

„Abby?“ hlesl jsem.

Zpozoroval jsem, že se jí silně začala chvět brada, jak se chystala odpovědět. Podívala se na cizince, zhluboka se nadechla a snažila se trochu uklidnit. Když ale promluvila, jako by mluvil někdo jiný. „Nakráčíš si sem mezi tyto lidi a nejsi schopný se ani představit, Neite?!“

Přejel mi silný mráz po zádech. Neit?!

Najednou se mi vybavilo všechno, co jsem o této osobě věděl. V uších se mi ozvala ozvěna tehdejších Nowelových slov.

Totíž... je to asi rok a Abby se poprvé zamilovala, byl to jeden ze strážných. Bylo mu necelých dvacet a jmenoval se Neit. Abby do něj byla bláznivě zamilovaná a všichni jsme jí to strašně přáli, ale jen proto, že jsme netušili, co byl Neit zač.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Tohle byl ten člověk, do kterého se poprvé Abby zamilovala? Ten, který nezradil jen ji, ale všechny, když se přidal k Zekovi? Tohle byl on?!

„Vždycky jsem miloval trochu tajemství, nevzpomínáš si?“ odvětil jí tak klidně, až se zdálo, že vůbec nevidí Abbyinu reakci na něj. Snažil se k ní trochu přiblížit, ale nedovolil jsem to. Prudce jsem natáhl paži a odstrčil ho od Abby dál.

Neit udělal z donucení několik kroků vzad a usmál se. „Samozřejmě, ty teď vlastně patříš k novému králi.“

„Dosti těch her,“ odsekl jsem. „Řekni mi, cos mi chtěl.“

„Ano,“ uchechtl se. „Jsem tu přece z nějakého důvodu.“

Abby se ke mně přitiskla tak silně, až jsem cítil, jak se chvěje. A jak jsem ji držel, snažil jsem se poslouchat každé Neitovo slovo.

„Důvod, proč jsem přeběhl k Zekovi, byl ten, že jsem chtěl mít možnost vybrat si, jak budu žít. Nikdy jsem neměl žádné špatné úmysly, jen jsem chtěl poznat svět na povrchu, dostat se tam a mít takové možnosti, které mají všichni, co tam žijí. Ale když jsem oficiálně zažádal o to, jestli bych mohl být propuštěný na povrch, bylo mi řečeno, že to není možné.“

Chtěl jsem se s tím nějak smířit, ale ten pocit věznění ve mně přetrval a rostl. Dokud jsem se nerozhodl. Ano, věděl jsem, že Zek to nemá v hlavě v pořádku a že zabil svoje vlastní rodiče. A to nemluvím ani o zdevastování značné části Říše. Ale já v něm viděl možnost, jak se osvobodit. Zek sliboval, že jakmile se dostane na trůn, vyzvedne naši Říši zpět nahoru. Díky tomuto tvrzení jsem se k němu nepřidal jen já, ale i desítky dalších, kteří se z města vytratili buď přede mnou či po mně.

Zek měl všechno vymyšlené. Sbíral síly, dokud se k němu nepřidá značná část obyvatelstva, a pak začít útočit na město, které by po pár útocích nevydrželo. Jenže... Náhle se objevil princ Matthew. A od té doby šly všechny plány do háje.

Zek nejdříve tvrdil, že tě zpracuje, aby ses přidal k nám. Když ses k tomu ale neměl, rozhodl se unést někoho, na kom by ti mohlo záležet, aby ses sám vydal do jeho jeskynních komplexů. Věděl, že svou sílu neznáš tak, abys ho v boji přemohl. Věřil, že se mu podaří tě rychle zabít, aby mohl navázat na původní plán.

Ale co se nestalo? Mladý princ ovládl pátý element, díky kterému nejen přežil, ale Zeka málem zabil.

Po vaší bitvě v pohoří se Zek začal měnit. Jeho původní plány ho přestávaly naprosto zajímat a na první místo začal stavět tvou smrt. Jenže když při hledání tajemství Navitas objevil sudbu, která vás dva váže... To pro něj byla poslední kapka. Celé mu to zatemnilo už tak dost černou mysl.“

„Fascinující příběh,“ řekl Sam. „Ale co to má co do háje dělat s tebou?“ Sam Neita probodával pohledem.

„Právě se k tomu chci dostat. Tedy... Po nějaké době, co Zek nevykazoval žádné známky plánů, rozhodl jsem se zakročit. Přidal jsem se k němu přece kvůli tomu, abych se dostal nahoru, ne do ještě temnějších děr, než jsem původně byl. S několika muži jsem se dohodl, že za ním zajdeme a požádáme ho, aby nám svěřil část velení a podělil se s námi o nová fakta, která získal.

Zašli jsme za ním před několika dny. Řekl, že si to rozmyslí, ale...“ Neit pevně semkl rty a začal se třást. „Ale zřejmě si myslel, že ho chceme zradit. Asi si myslel, že když nestojíme věrně za ním a nemlčíme, jsme přítěží! A proto nás začal postupně zabíjet. Celkem jsem za ním šel se šesti muži.

První den se ztratili dva, druhý den další dva, další den jeden. Zbýl jsem už jen já a muž jménem Roran.

Tušili jsme, co se děje, ale než jsme stačili vypadnout, přišla na nás řada. Zek na nás zaútočil při našem útěku z jeskynních komplexů. Roran padl hned, ale já utekl. Zek nebo jeho lidi mě pronásledovali až do Arenamského lesa. Tam jsem se mu ale ztratil. A pak se dostal až k hranici města.“

Všichni jsme stáli kolem něj a nevěděli, co říct. Až na Sama. „Je smutné, že tě tvůj pán chtěl zabít, ale stále nechápu, proč s tím obtěžuješ nás.“

Neit se po všech rozhlédl. „To vám to nikomu nedošlo? Zek si pro mě přijde! Potřebuju ochránit!“

Sam se hlasitě rozesmál. A řekl bych i upřímně. „Proč bychom ti měli pomáhat? Je nám úplně jedno, co se s tebou stane.“

„To by ale nemělo!“ rozkřičel se Neit a svým pohledem střídavě pozoroval každého z nás. „Když mi pomůžete, pomůžu já vám.“

„Jak bys nám asi ty mohl pomoci?“ zeptal jsem se.

„Jak?! Žil jsem v Zekových komplexech dlouho, vyznám se tam. Víím, jak se nepozorovaně dostat tam i zpátky. Znáím přesné rozmístění komnat se zásobami, lóží, i komnat, které má Zek jen sám pro sebe.“

Zamyslel jsem se. „To je vše? Promiň, Neite, ale tohle není nic moc. Nemám totiž v plánu na Zeka útočit, abych mu tam spadl do nějaké pasti. Možná zvážím tvou ochranu, ale nejdřív chci něco většího! Lepší informace.“

„Jaké?“ procedil mezi zuby.

„Chci vědět, co má Zek v plánu. Víím, že jsi říkal, že poslední dobou moc neplánoval nebo vám nedával o svých plánech vědět, ale jsem si jistý, že něco víš.“

„Když ti řeknu, co víím o Zekových plánech, a on se to dozví, zabije mě. A to mi věř, že by se byl schopný probjovat i přes jakoukoli tvoji ochranu.“

„Nemáš přece co ztratit,“ řekl Sam. „Už teď tě chce zabít.“

Neit znal Sama jen několik minut, ale už za tak krátkou dobu se ho zcela jistě naučil nenávidět. Otočil se na něj a řekl: „Ano. Ale utekl jsem mu. Když mě neuvidí, ani o mně neuslyší, zapomene na mě. Ale jestli se dozví, že jsem vám prozradil něco o jeho plánech, stanu se jeho terčem.“

„Neite,“ upozornil jsem ho, „nejsi v pozici, abys mohl vyjednávat. Řekni mi, co chci slyšet.“

Na Neitovi bylo vidět, že se bojí. Ne mě. Ale Zeka. Bylo mu vidět na očích, jak si v hlavě přehrává všechny možné scénáře, které by mohly nastat, kdyby mi teď řekl o Zekových plánech.

Všichni v síni tajili dech a čekali, co se bude dít.

„Ne,“ odsekl, „nemůžu. Řeknu ti to, donese se to k němu a můžu se sám oddělat.“

„Jak myslíš,“ pronesl jsem. „Snad budeš mít čas si to rozmyslet. Bez informací jsi mi totiž úplně k ničemu.“ Pokynul jsem strážím. „Odvedte ho dolů do věznice.“

„Cože?“ vyštěkl Neit, zatímco ho dva strážní popadli a táhli, snažili se ho vést směrem k bráně. „To přece nemůžeš! Potřebuji tvou pomoc! Ale ne za cenu vlastního života! No tak!“ Strážní se na rozdíl od něj neohlíželi a vedli ho dál. Všichni lidé v síni jim ustupovali.

„Za nějakou dobu tě přijdu navštívit, Neite,“ řekl jsem mu. „Doufám, že si to do té doby celé pečlivě promyslíš.“

Neit měl v očích hrůzu. Nic neříkal. Jen se celý roztřesený a vztekly nechal odvést ven z paláce. A dokud se strážními neprošel branou, nespustil jsem z něj oči. Až když se brána zabouchla, jsem si dovolil mrknout.

Vydechl jsem. „Nemůžu uvěřit tomu, co se právě stalo.“

„Já ano,“ přistoupil ke mně Nowel. „Byla to přímo perfektní ukázka toho, jaký má Zek na své lidi vliv.“

„Myslíte si, že si to rozmyslí?“ zeptal se Cedrik, který se objevil vedle Nowela. „Vypadal opravdu vyděšeně, když jen uvažoval o tom, že by ti měl něco říct.“

„Myslím, že určitě,“ řekla ostře Abby. Otočila se na mě. „Ty Neita neznáš, ale má povahu hada. Je jedno, jak moc se Zeka bojí, změní názor, jelikož mu brzy začne docházet, jak se věci mají. A až mu dojde, že Zek proti nám nemá šanci nakonec obstát, začne zpívat.“

Sam se uchechtl. „Nevím proč, ale mám takový pocit, že tahle osoba je jedna z největších krys, na jakou může člověk narazit.“

„Přesně tak, Same. Přesně tak,“ uznala Abby a zahleděla se na bránu, kterou byl Neit odtáhnut. Poté sebou rychle škubla a vyrazila do rohu místnosti, kde všem zmizela v průchodu dál do paláce.

Zmateně jsem se ohlédl na zbytek osazenstva. „Co to mělo znamenat?“ zeptal jsem se.

„Běž za ní,“ řekl Nowel. Vypadal, jako by ho něco bolelo a on se snažil nekřičet. „Tohle na člověku zanechá stopu.“

Podíval jsem se na Sama. Ten jen přikývl.

Nečekal jsem se a rozběhl se za Abby. Za sebou jsem slyšel jen to, jak Cedrik něco tiše brblá.

Vběhl jsem do haly se schodišti k ložnicím a aktivoval nervovou síť, abych zjistil, kudy se Abby vydala. Potopil jsem se tedy do své galaxie v mysli a hledal ji.

Právě vyběhla na prostřední dvůr. Vydal jsem se za ní.

Když jsem vyšel na dvůr, který se nacházel pod mou terasou z ložnice, uviděl jsem Abby sedět na zemi u vodopádu, za kterým byl ve skále vchod k meditační tůni. Kolena měla přitážená k hrudi a silně je objímala.

Opatrně jsem došel až k ní. Vypadala velmi rozrušeně a oči měla plné slz. Ale nebrečela. Byl to takový zvláštní stav, ve kterém podle mě ona sama nevěděla, jak se má chovat.

„Abby?“ oslovil jsem ji a posadil se vedle ní.

„Omlouvám se, Alexi, ale... Vidět ho pro mě bylo... Neumím to popsat. Chce se mi řvát, bušit pěstí do stromu, brečet. Je to hnus.“

„Poslouchej mě,“ přiklonil jsem se k ní a ukazováčkem jí zdvihl bradu nahoru, aby se mi podívala do očí. „Já to chápu. Když jsem tenkrát viděl Zeka poprvé po té dlouhé době, bylo mi asi podobně. Část mě si chtěla vzpomenout, co je můj bratr zač, ale ta druhá to naopak chtěla zapomenout. Nevěděl jsem, co mám dělat. Bylo mi mizerně.“

„Tohle není to samé, Alexi. Já vím, co je zač, vím, že toho člověka z duše nenávidím, ale když se tu najednou objevil, bylo to –“

„Jako by ti někdo sáhl do hrudi,“ hádal jsem.

„Jo,“ přikývla zmateně, „tak by se to asi dalo popsat. Omlouvám se, jak jsem se tam zachovala.“

„Nemáš se za co omlouvat, udělal by to každý.“

„Možná,“ hlesla tiše. „Ale potřebovala jsem to jít rozdýchat.“ Pak se na nějakou dobu zahleděla do země a nic neříkala. Ani já jsem nemluvil, jen jsem si k ní přisedl a čekal, až mě bude potřebovat.

Čekal jsem, že si o tom bude chtít ještě promluvit, ale když se po několika minutách ticha znovu ozvala, odbočila. „A co tedy budeš dělat? Počkáš, až si to rozmyslí? Protože si myslím, že nebudeš muset čekat dlouho.“

„S tím taky počítám.“

Kapitola 4

Tábor v ohrožení

Rozbíhá se proti mně. Chytám ji do náručí a zvedám vysoko nad hlavu. Ozve se dětský křik smíšený se smíchem, který se šíří celým nádvořím.

„Copak tu vy dvě zase provádíte?“ říká můj manžel, který přichází po trávě směrem k nám. Ke mně a k naší pětileté dceři.

„Užíváme si našeho společného času, vid?“ Zdvihám Sarah tak, aby měla oči ve stejné úrovni s těmi mými, a líbám ji na čelo. „A co ty?“ Ohlédnu se na svého druha Teodora. „Nemáš být na schůzi ve vesnici vody?“

„Z té se právě vracím. Ale už na předním dvoře jsem vás dvě zaslechl, tudíž jsem se rozhodl jít se na vás podívat a zjistit, co je tady tak k smíchu.“

„Aha.“ Usmívám se a hledím do jeho tváře, které dominuje hnědý krátký plnovous.

Náhle přichází nával emocí a vzpomínek jiných osob.

„Myslíš, že bychom mohli na chvíli svěřit Sarah tvé matce? Chtěl bych ti něco ukázat.“

Přikyvuji. „Nejspíš ano.“

Cítil jsem to. Bylo to tu zas. Síla vzpomínek všech mých předků mě opět táhla zpět do současnosti.

Prudce jsem otevřel oči a zhluboka se nadechl. Poté jsem se ohlédl po jeskyni a hledal Veronicu. Stála na druhé straně tůně s rukama za zády a pohledem upínajícím se na mě. „Jak jsme na tom dnes?“

Opět jsem se zamyslel a počítal. „Padesát sedm.“

„Popravdě jsem čekala víc, ale je pravda, že nemůžeme očekávat zlepšení při každé návštěvě.“

„To asi ne. Nějaké vzpomínky se odemykají snadno, ale jiné zase jako by se mi bránily a stále se mi vzdalovaly.“

„Každý člověk má jiný druh mysli a každý má i jiný způsob uvažování. Když se přesuneš ze vzpomínek jednoho člověka k jinému, který bude mít odlišené myšlení od toho dřívějšího, bude se stávat, že ti bude připadat složité se k jeho vzpomínkám dostat.“

„A čím dál jsem, tím je to znatelnější.“

„A našel jsi tam něco užitečného?“ zeptala se Veronica.

„Bohužel. Stále to samé.“

„Dobrá.“

Nadechl jsem se a pomalu se postavil, jelikož jsem čekal, že se mi opět zatočí hlava či mě v ní bolestně píchne. Ale ne. Oproti minulému transu se na mně tenhle zase tolik nepodepsal.

„Teď, když mě omluvíš,“ řekla Veronica. „Jdu za jednou svou přítelkyní, tak se zatím měj. Kdybychom se náhodou neviděli, buď tu zase pozítří ráno.“

„Dobře,“ přitakal jsem a sledoval, jak Veronica prochází kolem mě a míří ven z jeskyně.

Až když byla úplně pryč, odhodlal jsem se k tomu, abych se obul a vyrazil ven.

První místo, na které jsem zamířil, byla jídelna paláce, jelikož jsem měl opravdu silný hlad. A jak jsem tak tiše a sám jedl, přemýšlel jsem o Neitovi.

Dneska je to třetí den, co tam dole hnije. Možná bych ho mohl navštívit a zjistit, jestli už změnil názor. Ovšem až večer, dnes se mám sejít s Abby a Maxem, kteří si chtějí trochu odpočinout. Máme se sejít u Abby doma.

Tedy jsem se pečlivě najedl, ohlásil Nowelovi, že jdu pryč a že s Veronicou jsme žádný pokrok neudělali, a vyrazil co nejkratší cestou do vesnice vody.

Nejdříve jsem šel malým lesíkem, kde jsem potkal několik mladých lidí, kteří seděli v kroužcích v trávě pod

stromy a různými způsoby se bavili či relaxovali. Pak jsem se přesunul do jedné z hlavních ulic vesnice vody, po které jsem šel několik málo minut, než jsem odbočil do ulice, kde bydlela Abby.

Uvnitř už na mě čekala jak Abby, tak Max.

Mělo to být fajn odpoledne, tudíž Abby připravila ovocné pokrmy a karetní hru, kterou se mě s Maxem snažili už několik týdnů naučit. Vždycky jsem to ale nějak pokazil.

Ve hře šlo o to nasbírat taháním od jiných co nejvíce karet z jedné skupiny. Ale já si nedokázal zapamatovat, které karty patří k sobě a které ne.

„Myslím, že jsem vyhrál,“ podotkl jsem po několika hodinách, když jsem hleděl na své karty. *V jedné skupině je šestnáct karet, ve chvíli, kdy tu sedmnáctou předám Maxovi, zbude mi čistě ta skupina, kterou potřebuji.*

Abby a Max na sebe pohlédli.

„A jsi si jistý? Jakmile totiž vyložíme karty na stůl, hra končí,“ řekl Max. „A já už mám skoro všechny, takže jestli to zase zkazíš před koncem, Alexi –“

„Ne,“ odsekl jsem. „Jsem si jistý.“

„Dobře,“ usmála se Abby. „Tak ukažte.“

Jakmile to dořekla, všichni jsme vyložili karty na stůl. A jakmile se tak stalo, Abby s Maxem kontrolovali, jestli jsem opravdu vyhrál nebo ne.

„Asi tě zabiju, Alexi,“ konstatoval Max.

Abby se rozesmála.

„Proč?“ řekl jsem.

Max mi náhle sáhl do karet a vytáhl jednu z nich. „Copak tenhle symbol patří do skupiny číslo dvě?“ Zamával mi jednou kartou před obličejem. Uchopil jsem ji a pečlivě se na ni podíval.

„Alexi,“ řekla Abby, „dříve, než se s ním začneš hádat, tak ne. Nepatří. Zase jsi to celé zkazil.“ Abby na tváři stále přetrvával úsměv.

„Ach jo.“ Max hodil kartu na stůl. „Aspoň, že tu máme to jídlo, Abby. S ním se totiž nedá hrát.“

Rozesmál jsem se a shrábl všechny karty ze stolu, abych je připravil pro další hru. „Dobře,“ smál jsem se. „Omlouvám se.“

„Než to zamícháš a rozdáš,“ ozvala se Abby, „prohlédni si ještě jednou všechny ty karty. Ať si to ještě jednou zopakujeme.“

„Fajn,“ zašklebil jsem se a začal dávat dohromady jednotlivé skupiny karet. „Proč to není nějak barevně označené?“ řekl jsem.

„Protože normálním lidem stačí to, aby se na ty karty pečlivě podívali,“ pronesl Max s plnou pusou malin.

Náhle jsem něco zaslechl. Byl to zvláštní dunivý zvuk. Jakoby z patra domu. „On je někdo doma?“

Abby se zarazila. „Neměl by.“ Ale nebyla si jistá, jelikož ten zvuk slyšela taky. „Dojdu se podívat. Vydržte.“

Jakmile ale vstala, zvuk se ozval znovu. Ale mnohem silněji a pronikavěji. A jedno nám došlo. Že nebyl z domu.

„Jde to zvenčí,“ řekl Max a vyběhl ven na dvorek. S Abby jsme ho oba okamžitě následovali.

A opravdu. Zvuk šel odněkud zvenčí. Ozval se totiž zas. Teď jsme ale slyšeli i hluk, který ho doprovázel. Křik. Křik lidí. Šlo to ale z docela velké dálky.

„Alexi,“ oslovil mě Max. „Co to je?“

Zavřel jsem oči a plně se soustředil na svou moc, která mi díky zemní síle vytvořila v hlavě hrubý obraz toho, co se všude dělo. Trvalo to několik sekund, ale nakonec jsem našel zdroj hluku. Byla to vesnice vzduchu – konkrétně její tréninkový tábor. Byli napadeni.

„Sakra,“ řekl jsem, jakmile jsem otevřel oči.

„Co je? Co se děje?“ naléhal na mě Max.

„Vypadá to, že někdo napadl váš tréninkový tábor, Maxi. Ale nevypadá to na mnohočlenný oddíl.“

„Cože?!“ vykřikli Max s Abby zároveň. „Musíme tam! Rychle!“ vykřikl Max a rozeběhl se po ulici směrem k vesnici vzduchu. Abby vyrazila hned za ním.

Rozhlédl jsem se, jestli náhodou někde není nějaký plac nebo skála, kterou bych mohl použít k naší přepravě, ale bohužel jsem nikde nic neviděl. Rozběhl jsem se tedy za Maxem a Abby.

Ten tábor je daleko. Skoro přes půl města. Než se tam dostaneme, může být pozdě, říkal jsem si. Ale i tak jsem své společníky následoval.

Dostali jsme se přes nejzaldněnější oblast vesnice vody a vběhli do lesíka, který se táhl asi kilometr mezi vodní a vzdušnou vesnicí. Jak jsem běžel a snažil jsem se pečlivě dýchat, slyšel jsem, jak mi pod nohama praskaly větve. A také čím blíže jsme byli druhé vesnici, tím lépe jsme mohli vnímat chaos, který v ní vládne.

Lesem jsme běželi asi deset minut, než jsme se dostali mezi první domy vesnice. Dalších patnáct minut nám ale zabralo to, než jsme se dostali aspoň do určité blízkosti tábora. A než jsme vesnicí proběhli, Srdce nad městem vybledlo a celé město se ponořilo do tmy. A jakmile se tak stalo, nebylo pochyb, že výcvikový tábor ve vesnici vzduchu zachvátil požár. Byli jsme sice ještě dobrých pár set metrů od něj, ale už v ten moment jsem mohl vidět, jak nad stromy před námi kmitají zdivočelé plameny.

Jak jsem si pamatoval, celý tábor vesnice byl ohraničen asi šestimetrovou zdí, která bránila tomu, aby se silné vzdušné proudy, které dokážou žáci vytvořit, zbytečně nedostávaly do zbytku vesnice a nečeřily prach z cest a podobné nepříjemnosti. To byla jediná věc, která mě v ten moment trochu uklidňovala.

I kdyby byl oheň poháněn silou, přes zeď se tak snadno nerozšíří, tudíž pokud útočníci zůstanou v táboře, je zbytek vesnice před ohněm v bezpečí.

Rychle jsme proběhli mezi několika málo stromy, až jsme narazili na onu zeď tábora. Vydali jsme se tedy podél ní, dokud jsme nenarazili na jeden z pěti vchodů, díky kterým je možné se do tábora dostat.

Našli jsme ho docela rychle.

Max pomocí svých sil rozrazil jednokřídlovou bránu a vtrhl dovnitř. Já a Abby jsme mu byli v patách. A jak jsme se dostali do centra dění, pohltila nás bitva, která tam zuřila.

Na Maxe se hned vyřítil masivní plamen, který ovládal člověk stojící asi padesát metrů od nás.

Všechny stany byly v plamenech.

Max vymrštil paži a pomocí divokého proudu větru, který jako by přišel ze samotné země, útočící plamen obrátil. Hned nato Max zmizel, aby se utkal s původcem onoho plamene.

Abby, která byla také připravená na cokoli, vyzvedla z potoka, který se okolo tábora točil, docela velké množství vody. Vodní had se velmi hbitě dostal přes zeď a dopadl na jeden z hořících stanů. Plameny, které stan ničily, v tu ránu pohasly.

Někdo si toho ale povšiml a na Abby zaútočil. Odněkud se totiž vyvalil další plamen. Chtěl jsem Abby pomoci, ale neviděl jsem toho, kdo oheň ovládal. Musel útočit zpovzdálí.

Abby shromáždila další masu vody a nechala ji utkat se s plamenem, který svým tvarem připomínal ptáka s roztaženými křídly.

Zvedla se pára. Najednou byla všude.

I s aktivní nervovou sítí jsem byl velmi dezorientovaný, jelikož se toho dělo tolik, že můj šestý smysl to všechno nestíhal hlídat. Musel jsem dávat neustálý pozor, jestli se na mě neříjí nějaký útok, jelikož všude kolem sebe jsem krom hořících stanů mohl také vidět spoustu skupinek, které se buď snažily hasit požár či bojovaly se Zekovými nohsledy. Problém ale byl, že jsem v tom zmatku nedokázal rozeznat, kdo je kdo.

K čertu! Kdybych je rozeznal, mohl bych na ně zaútočit. Takhle budu muset běhat od skupinky ke skupince a hledat protivníky jednoho po druhém.

Ale nezdržoval jsem se a vyrazil k první skupině, která mi byla nejbližší. Ale jak jsem zjistil, nebyla to celá skupina, kdo bojoval. Čtyři lidé se snažili hasit jeden ze stanů, zatímco dva bojovali s nějakým Zekovým nohsledem, který neustále vysílal vlny valících se plamenů.

Zastavil jsem tak prudce, až jsem to málem neustál, a ještě jednou zkontroloval situaci.

„Výsosti,“ vykřikl jeden z mužů, který právě pomocí vody hasil protivníkův útok. „Jdete právě včas.“

Přikývl jsem. „Ustupte.“

Oba muži, již se Zekovým člověkem bojovali, své útoky rychle stáhli a okamžitě ustoupili, abych mohl zaútočit já sám.

Rychle jsem trhl celou paží, čímž jsem aktivoval svou moc. Sekundu nato našeho protivníka skolil tenký blesk, který poté zmizel stejně tak rychle, jako se objevil.

Jeden byl vyřízený. Byl čas přesunout se dál. Pohlédl jsem tedy kousek od sebe, kde jsem zahlédl dva útočníky bojující se čtyřmi mladými studenty z tábora. Těm studentům mohlo být maximálně patnáct let.

„Hej!“ vykřikl jsem směrem k protivníkům a rozeběhl se směrem k nim. Dříve, než stačili zjistit, kdo se to k nim vůbec blíží, zasáhla je silná energetická vlna. Ta je nesla několik metrů vzduchem, dokud s nimi silně nepraštila o zem.

Znovu jsem se rozhlédl a přemístil se k další skupině. Tam to ovšem už bylo horší. Všichni se velmi rychle pohybovali mezi čtyřmi silně hořícími a doutnajícími stany, tudíž bylo těžké rozeznat, kdo je na čí straně. Hleděl jsem na skupinu asi patnácti lidí, mezi kterými se divoce pohybovaly všechny živly. Někde se objevil plamen, jinde tenký proud vody, jinde se ze země draly masivní šlahouny... Bylo to neskutečné.

Na koho mám útočit?

Pak jsem si povšiml, že kousek ode mě se dvě ženy ovládající vzduch snaží hasit jeden ze stanů, zatímco odrážely vodní útok protivníka, který byl asi patnáct metrů od nich.

Přiběhl jsem k nim, a aniž bych na něco čekal, vyvolal jsem silný proud vzduchu, který narazil Zekovu psovi přímo do prsou. Mužovo tělo se zastavilo až o masivní kmen stromu za ním.

Ohlédl jsem se a hledal dalšího protivníka, když se odněkud z toho zmatku a bojů ozvala věta: „Král je tady!“ Nevěděl jsem, odkud to šlo. Jediné, co jsem poznal, bylo to, že se jedná o ženský hlas. Několik sekund poté se po celém táboře rozeznělo několik dalších výkřiků. Všechny hlasy vykřikovaly to samé. „Ústup!“

Cože?

V tu ránu všichni Zekovi muži vyvolali velmi silné útoky a nechali je za sebou, aby měli čas začít utíkat. Moji lidé, co byli kolem mě, byli zmatení.

„Nenechte je utéct!“ ozvalo se hlasem mně dobře známým. Nowel. Nikde jsem ho však neviděl. Ale musel tam někde být.

Náhle se celý tábor dal do pohybu, aby útočníkům překazil jejich útek. I já se rozeběhl kupředu.

Nahlédl jsem do aktivní nervové sítě a zjistil, že jedenáct lidí z celého tábora prchá. A všichni tito lidé se scházeli na jednom místě. A to na dřevěném placu, který sloužil jako vyvýšenina pro kantory, aby je studenti lépe viděli a slyšeli.

Věděl jsem, k čemu se schyluje. *Chystají se na tom vznést, aby se dostali z města.*

Rozeběhl jsem se, co nejrychleji to šlo. Ale ať jsem se snažil běžet jakkoli rychle, věděl jsem, že se tam včas nedostanu. *Bude je muset zadržet někdo, kdo jim bude blíž. Nesmějí se dostat z města.*

Pak mě ale něco napadlo. Neměl jsem tušení, odkud to přišlo, ale nad tím jsem nepřemýšlel. Myslel jsem jen na to, abych stihl, co mě napadlo udělat.

Na místě jsem se zastavil, nadechl se a zřetelně začal opakovat: „Tohle je zpráva pro všechny vládce země, kteří jsou právě nahoře u města. Vezměte co nejvíce lidí a sledujte ty, kterým se podaří uprchnout. Sledujte je až tam, kde přebývají. Potřebujeme zjistit, co má Zek v plánu. Potřebujeme zvědy!“

A zatímco jsem tohle zřetelně a nahlas opakoval, kopíroval jsem vibrace v zemi, které jsem svým projevem vyvolával, a posílal do země nahoru k hranici města. *Snad tam někdo stojí.*

Poté jsem se opět rozeběhl. A jak jsem se tlačil mezi ostatními, zaslechl jsem zvuk trhajícího se dřeva. Podíval jsem se nahoru. Spatřil jsem však jen mihnout se velký předmět, který postupoval směrem vzhůru.

Než předmět velkou rychlostí zmizel, uviděl jsem, jak se na jeho povrchu na krátkou dobu rozžehl plamen. Pak už jsem viděl jen tmu. Alespoň do té doby, než se shora začalo snášet cosi bílého.

Nejdříve jsem si myslel, že je to sníh, ale pak mě to trklo.

Útočníci nám tu nechali něco na rozloučenou. Ještě, než úplně utekli, rozžehli ve vzduchu váček s Harmoni, jejíž popel se teď snášel dolů na celý tábor vzduchu.

To ne, pomyslel jsem si a okamžitě nad celým táborem natáhl modře pulzující energetickou bariéru. Když na ni pak popel dopadl, úplně se vytratil. Zřejmě ho bariéra nějakým způsobem pohlcovala.

Nechal jsem ji ale aktivní, jelikož jsem věděl, že popel se bude na tábor snášet ještě minimálně několik minut.

Udělal jsem několik kroků, abych se pokusil dostat do centra dění, když ke mně pomocí zemních vibrací přišla zpráva.

Jmenuji se Rosalie, dostala jsem Vaši zprávu. Společně se třemi dalšími se pokusíme sledovat útočníky, co nejdál to půjde.

Usmál jsem se nad pomyslením, že jsem nakonec rád, že se někomu ze Zekových lidí podařilo uprchnout. Aspoň nám dali příležitost proniknout k Zekovi.

Vydal jsem se mezi dav lidí, který se shromáždil kolem místa, odkud se útočníci snažili utéct.

„Promiňte,“ požádal jsem několikrát, jak jsem se tlačil všemi těmi lidmi vpřed. Když jsem se konečně dostal tam, kam jsem chtěl, rozhlédl jsem se.

Jak jsem předpokládal, Zekovi lidé se shromáždili na dřevěném placu, který pak jejich vládce země musel vyzvednout do výšky, aby se jim podařilo utéct.

U jeho zbytků se něco dělo. Naším lidem se totiž podařilo několika útočníkům jejich útěk překazit.

„Pane!“ vykřikl někdo. Náhle se ke mně přiřítíl Zein – ředitel tábora vzduchu.

„Zdravím, Zeine. Jak to vypadá?“ Stále jsem se snažil zorientovat v tom zmatku, co se děl u zbytků dřevěné plošiny.

„Podařilo se nám pěti útočníkům jejich útok překazit, dvěma ještě na zemi, tři se nám podařilo strhnout z plošiny, poté, co ji vyzvedli nad zem. Bohužel... Naši lidé se neohlíželi a útočili na ně hlava nehlava. Všichni, co spadli z plošiny, svůj pád nepřežili. Ale ti dva, co byli chyceni na zemi, jsou v pořádku. Čekáme jen, co s nimi budeme dělat. Budete je chtít vyslechnout?“

„Přemýšlím,“ odvětil jsem, a ještě jednou pohlédl na to, co se u zbytku dřevěné plošiny děje. Asi šest lidí se naklánělo nad něčím, co mohla být tři mrtvá těla. Dalších pět přinášelo nosítka, aby se mohla těla přesunout jinam. „Kde jsou ti dva, co přežili?“

Zein se zmateně rozhlédl po všech těch lidech okolo. „Řekl jsem, ať je odvedou pryč do nějakého stanu, co zbyl, a pečlivě je hlídají. Myslím, že jeden z kantorů mi říkal, že jedenáctka to přežila. Zřejmě je odvedli tam.“

„Dobrá,“ přikývl jsem. „Pojďme za nimi.“

„Alexi!“ ozvalo se z davu mnohohlasně.

Ohlédl jsem se a uviděl, jak ke mně spěchá několik lidí. Nowel, Irma, Abby a Max.

Hned, jak se ke mně dostali, zopakoval jsem jim, co mi právě řekl Zein, plus jsem je seznámil se zprávou, kterou jsem vyslal ke strážím nad město.

„To byl dobrý nápad,“ řekl Nowel, „jen se bojím, aby byli dostatečně opatrní. Jestli je kdokoli odhalí, Zek nebude váhat a zabije je.“

Vyděsil jsem se. To mi v tu chvíli vůbec nedošlo. Je jich jen pár proti celé Zekově armádě. *Musím jen doufat, že vědí, co je rozumné. Snad se nebudou pouštět do žádných bojů. To by jistě znamenalo jejich rychlou smrt.*

„Snad budou opatrní,“ hlesl jsem a spolu se všemi pokračoval za Zeinem, který nás brzy nato dovedl do stanu, který se nacházel na samém konci tábora.

Kolem stanu stáli tři muži a dvě ženy – ti ho hlídali.

„Všechno v pořádku?“ zeptal jsem se jich.

„Vypadají klidně. Co jsme je sem dovedli, se ani nepokusili utéct. Zřejmě vědí, že by se odtud stejně nedostali,“ řekla žena se světlými vlasy, která nám všem stála nejbližší. Byla docela vysokého vzrůstu a vyzařovalo z ní cosi mužského.

„Díky,“ odvětil Nowel a odkryl plachtu u vchodu do stanu.

Všichni jsme vešli dovnitř a rozhlédli se. Vzadu u stěny stanu, která byla proti nám, stál muž se ženou. Oba jen na krátko zvedli pohled a pokynuli hlavou, pak jejich pohledy sklouzly zpět na dva zajatce, kteří klečeli před nimi. Byli jimi muž a žena. A oba měli svázané ruce na zápěstí.

Muž byl velmi svalnaté postavy s hnědými vlasy a stejně barevnými i hustými vousy. Z jeho obličeje vyzařovalo cosi ptačího.

Žena, která klečela po mužově levici, byla štíhlá, s dlouhými, rovnými, hnědými vlasy, které jí při poloze, v jaké byla, padaly do obličeje. Jakmile jsme všichni vešli, zdvihla k nám svou tvář.

Možná to bylo jejíma pronikavýma očima nebo krvavým šrámem na obličeji, ale šel z ní strach. Jako by jen jedním

pohledem dokázala předpovědět smrt nás všech, co jsme byli v místnosti.

Nakonec ještě před nimi stál muž, který je hlídal zepředu. Ten se na nás po našem příchodu otočil a řekl: „Zdravím, tohle jsou jediné dva, které jsme dopadli živé. Budete je chtít vyslechnout hned, nebo je máme odvést do věznice?“ Jeho oči kmitaly mezi mnou a Nowelem.

„Můžeme to zkusit okamžitě,“ řekl Nowel a přistoupil k nim blíže. „Proč jste zaútočili na náš tábor?“ zeptal se jich jasně a zřetelně. „Jelikož vás tu bylo tak málo, předpokládám, že jste měli způsobit jen rozruch anebo získat něco pro Zeka. Věc či informaci. Tak jak to tedy je?“

Ten, který z těch dvou nějak reagoval, byl muž. Opatrně se podíval Nowelovi do očí a poté pootočil hlavou, aby pohlédl na ženu vedle něj. Ta si toho ale nevšimla anebo dělala, že to nevidí. Stále koukala jen do země před sebou.

„Takže?!“ vykřikl Nowel.

Muž sebou trhl a na moment zavřel oči. Jako by Nowelův hlas vstřebával. „My,“ hlesl. „Dostali jsme za –“

„Jestli jim něco prozradíš, Antone, přísahám, že tě sama zabiju,“ přerušila ho žena vedle něj. Její hlas byl jako smrt. Naháněl husí kůži. Krom svých úst však nehnula ani brvou. I její pohled zůstal věrný onomu místu na zemi.

„Elizabeth,“ oslovil ji zrazeně muž, „dobře víš, že tohle je konec. Nic pro Zeka neznamenejme. Pokud si nějak nepomůžeme...“

„Řekla jsem to jasně,“ zaskučela. Až pak svůj pohled obrátila k muži jménem Anton. „Nezradím svého pána, i kdyby mě to mělo stát krk.“ V očích se jí zablýsklo.

Abby přikročila ke mně a chytla mě za ruku. Žena na ni zřejmě působila úplně stejně, jako na mě. Naháněla jí hrůzu.

„Ale on se o nás –“

„Mlč už!“ vyjekla ostře.

Muž silně zatnul čelist a odvrátil se od ní. I od nás. A mlčel.